بسم الله الرحمن الرحیم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې کیسې

پردی ماشوم

ژباړون

نجیب الله زړګی علیخیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري د ژباړون په حق کي خوندي دي

◈ کتاب :: پردی ماشوم

◈ ژباړون :: نجیب الله زړګی علیخېل

◈ کمپوز :: نجیب الله زړګی علیخېل

◈ اي مېل :: alikhailnajeeb@gmail.com

◈ موبائل نمبر :: 03023823974

◈ سیټینګ، ډیزائن :: خلیل الله تصمیم

◈ پوښتی :: محمود رشي

◈ تعداد :: 500

◈ خپرونکی :: سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

◈ لومړی چاپ :: 2015 ع

◈ بیه :: 100

د موندلو درک : نیو کالج پبلکېشنز آرچر روډ کوټه

کتاب پلورنځی، ریګل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه

غزنوي کتب خانه قندهاري بازار کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

د هغه سپېڅلي انسان په نوم چي د پښتو او پښتنو سره يې بې کچه مينه وه.

هغهٔ ځيږ بابا چي موږ ته يې سوچه پښتو را پاته ده.

خان شهید عبدالصمد خان بابا

زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د تنظیم ملګري لیکوال کوټې او سباوون پښتو ادبي
ټولني کوټي و ټولو ملګرو ته ډالۍ چي د دوی په صحبت کي زۀ
دخپلي مورنۍ ژبي
(**پښتو**)
سره اشنا او خدمت ته يې چمتو شوم.

زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي ادبي سفر

افسانه یا لنډه کیسه لیکل جلا او ژباړل جلا جلا کار دی. دلته دا خبره زۀ په دې نۀ کوم چي ګنې ځوک به نۀ وي په خبر، ما هسي پر دې کتاب باندي د څه لیکلو پېل له دې خبرو وکړ. ولي چي زۀ خو نۀ محقق او نۀ نقاد یم، زۀ بس تر شوق تر حده کله کله پر افسانه قلم را واخلم. لا تر اوسه مستند افسانه نګار هم نۀ یم ولي چي زما ټول تخلیق لا شو پټو دلي دوري پروت دی. په ډرامې به مي نشر شوي خود وي.

خبره اوږده شوه، زۀ راځم د زړګي په لور کوم چي پر مورنۍ ژبه ډېر مئین دی او د مورنۍ ژبه په خدمت نۀ ستړی کېږي نو ځکه یې ماته هم ستړیا را اچولې ده، خو دی ملامت هم نۀ دی، ماته یې د دوستۍ په خاطر شاید چي ووئیل چي زما پر دې ژباړلي افسانو څه را اولیکه نو دغه دی چي قلم مي باندي راختلی دی. ولي چي کله ما ژباړه وکتله، ولوستله نو د زړګي انداز د ژباړي خوند راکړی. ولي چي ما محسوسه کړه چي ما بین الاقوامي ادب او د هغه څه افسانې په پښتو کي ولوستې. زۀ نۀ یم خبر چي زما له دې خبري سره به ځوک اتفاق وکړي او که نۀ؟ خو زۀ دا سند هم نۀ غواړم. زۀ زړګی ستایم چي د مورنۍ ژبي په لائبریري کي د زړګي یوه بله اضافه هم وشوه. ولي چي هغوی څه موده مخ کي د نظم او غزل یوه مجموعه هم مورنۍ ژبه ته ډالۍ کړې ده.

د زړګي د ژباړل شوي افسانو یا لنډو کیسو دغه غونچه ډېره په زړۀ پوري ده. زۀ دا لیکل نۀ غواړم چي څو افسانې، د چا او چا افسانې دي، او زما رقم ستومانه سړي ته د کتاب په باب معلومات ولیکم او بیا هغه دعوه ګیر شي چي دغه او دغه د زړګي په ژباړل شوي کتاب کي شته، بلکه زۀ دا غواړم چي کتاب دي ولوستل شي. او بله خبره دا ده چي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوني نامتو خلګو تخليق ژباړل هم لويه زړورتيا ده. او بيا خو زړګي د زړهٔ په خوښه دا کار کړی دی. زړهٔ په خوښه چي کوم کار کېږي په هغه کي نتيجې ته نهٔ کتل کېږي چي آخري پای به يې څه وي. نو د زړګي د زړهٔ په غورځنګونو کي د مورنۍ ژبه بې کچه مينه په غورځنګ ده. بايد چي مورنۍ ژبه وياړ باندي وکړي. ما د مورنۍ ژبي خبره وکړه، که څوک د مورنۍ ژبي خدمتګاران يې پرله اړوي را اړوي هغوی ته اختيار دی چي نقد دي باندي وکړي.

د زړګي سره زما تعلق شته خو استعمال ډېر کم خو هغه صفتونه لري چي د ژبو د استاد، د مشرانو او و دهٔ ته ور تېر دوستانو ته عزت ورکوي، خو په خپله يې نهٔ ځني غواړي. خدای دي وکړي چي د زړګي دغه ادبي سفر دي هم تر پايه داسي ځوان وي. د زړګي دغه ژباړه پر لوستلو جوړه ده، لائبريري به په درنه هم شي او که چا د بل پردي په ثقافت رويو ځان خبرولی نو دغه افسانې د وئيلو وړ دي. پر دې به خلګ دا ومني چي پښتو ، پښتون او د هغه ثقافت کلچر خو رواجونه لري، هغه ځکه چي موږ په ډيرو ځايو کي اول پښتانه يو په آخر کي دعا په عربي کوو.

په درناوي

پائيدين ګران اڅکزی کوټه

ډائيرېکټر، قدرت، ايچ ډي، ټي وي

پښتو ږغ د پښتنو

۰۷،۰۸،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګۍ زیار

د ژباړې د اهمیت او ضرورت څخه څوک انکار نه شي کولای، ځکه چې ژباړه د یوې ژبې د ادب لپاره داسې ده لکه یو بڼ ته چې د اوبو سره سم امباره (سره) هم ورکړي. د بڼ توانائي لا سېوا شي. و بڼ ته نوي نوي دریچې راخلاصي شي چې له هغه څخه تازه هوا راځي او ورسره ورسره نوي خوشبویاني د کومې ژبې د ادب چې د ژباړو د اهمیت احساس کړی دی او لیکوالو توجه ورکړې ده هغه ژبې او ادب ته پر مخ تللو ژبو په قطار کي لیدل کېږي.

په خپله ژبه کې د ژباړو ګټه دا وي چې زموږ لوستونکي له نورو ادبیاتو سره معرفي کوي. او د هغوی فکري زاویې ور په ګوته کوي. ورسره سره داسې موضوعاتو ته یې پام اړوي چې هغه زموږ لپاره مهم نه وي پاته شوي. بلکه ګټه یې دا ده چې د هغوی د کلتور، ټولنیز ژوند، د مینې او نفرت له رویو څخه یې خبروي. تر څو چې یو لیکوال د خپل چاپېریال کلتور او تاریخ سره د ګاونډیو ژبو او قامونو د چاپېریال کلتور او پر مخ تللو ژبو د ادبي معیار څخه خبر نه وي، نۀ شي کولای چې د ښه تخلیق ښښتن وګرځي. زموږ ژبه په علمي حواله په هغه قطار کي ولاړه ده چېرې چې ژبې اخري سلګۍ وهي. د ادبیاتو په حواله که څه هم زموږ ژبه غني ده خو د نورو ژبو د ادبیاتو له ژباړو څخه لا تر اوسه پوري هغه رنګه برخمنه نه ده څومره چې اړتیا لري.

د هم دې اړتیا له کبله ځوان لیکوال زرګۍ علیخېل د لنډو کیسو په ډګر کي خپله دا هڅه کړې ده. دا هڅه څومره ښه او کامیابه شوې ده خو د دۀ خلوص او دې خوا ته پام اړول دا ګواهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوي چي دی د ژبي په عصري غوښتونو خبر څوک دی. دی په دې پوهېږي چي د ژبي شتمني په څه کي ده او په کوم څه باندي زیاتېدی شي. کوم څوک چي کیسه لیکي د هغوی لپاره په دې کتاب کي د اهیئت په هکله د مواد و په هکله د خیال په هکله او د تکنیک په هکله ډېر څه موجود دي.

زۀ هیله لرم چي دی به پر مخ هم دا کار هم دا رنګه جاري ساتي. ایراني ادب او روسي ادب سره سره به د نورو قامونو د کیسو سره به موږ معرفي کوي.

تر دې زیات د اهمیت وړ کار دا دی چي د خپلي ژبي کیسې هم په هغو ژبو کي وژباړي له کومو ژبو چي زړګي ژباړي کړي.

ځکه څومره چي زموږ ژبه د نورو ژبو و ژباړو ته اړتیا لري له هغه څخه زیاته اړتیا دا ده چي د دې ژبي فنپارې په نورو ژبو کي وژباړل شي. کو مه څهره چي و نړیوالو قامونو ته د پښتانه قام ښکاره شوې ده، د هغه پر ځای به د پښتانه اولس اصل څهره رابرسېره شي. ځکه چي ادب د قام هینداره وي. چي په هغه کي د قام څهره لیدل کېږي او هینداره کله هم درواغ نه وای.

د زړګي علیخېل چي څومره تخلص ښکلی دی دومره دی ښکلی دی، هومره یې لیک ښکلی دی. د دۀ دا زیار د ستائلو وړ دی، په دې چي انتخاب یې خوندور دی.

دعا کوم چي د دۀ دا ښکلایز سفر به هم داسي جاري وي او پښتو ادب ته به نور ښائسته رنګونه هم راوړي. امین

پروفېسر ډاکټر نصیب الله سیماب
پښتو څانګه، بلوچستان پوهنتون، کوټه
۱۹،۰۵،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوڅو خبري

زمــا پــه مــخ کــي د زړګــي عليخېــل د افســانو ژبــاړل شــوي مجموعــه پرتــه ده. پــه دغــه مجموعــه کــي ګــردي اتــه افســانې ځــای کــړل شــوي دي. پــه دې کــي يــوه افســانه (دم واپســي) لــه فارســي څخــه پــه پښــتو ژبــاړل شــوې ده. چــي پــه پښــتو کــي ورتــه د (د نجــات دروازه) نــوم ورکــړل شــوی دی. يــوه د روســي ژبــي د نــامتو اديــب چيخــوف افســانه ده چي اول ځــل پــه اردو کــي مشــهور افســانه نګــار سـعادت حسـن منټـو د (خادمـه) پـه نامـه را اړولـې وه او زړګـي يـې د (مينځـي) پـه نامـه پښـتو ژبـاړه وړانـدي کـړې ده. دغـه رنګـه دا شـپږ نــوري افســانې لــه فارســي ژبــي څخــه پروفېســر فضــل حــق محمــود پخپــل کتــاب (محــرم راز) کــي پــه اردو ژبــاړلي دي. چــي زړګــي يــې پښتو ژباړه کړې ده.

ولــي چــي پښــتو ژبــه د ژبــاړو پــه ډګــر کــي تــر دا وختــه پــوري بېخــي شــا تــه ده. د يــوې ژبــي ادبــي لمــن هغــه وخــت نــور پراخــوالی او بشــپړتيا مــومي کلــه چــي د نــورو مترقــي ژبــو ادبــي ژبــاړي ورکــي ځـای کـړل شـي. د ژبـاړي د پـاره يقينـاً د هغـه ژبـي پـه کـره وړه، ضـرب الامثـالو، محـاوراتو او پـه لوغتـو پوهېـدل ضـروري ګڼـل کېـږي. پـه دې هکلــه مــوږ د زړګــي د (پــردي ماشــوم) پــه ژبــاړل شــوي افســانه کــي لــه دې لانــدينۍ ټکــو څــه انــدازه کــولای شــو چــي هغــه څــومره قــدر و دې سمندر ته لاهو شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکـــي؛ "مـا د لمانځـه ټکـری پـه سـر کـړی، ماشـوم مـې د لاسـه ونیـوی او لـه کـوره راووتـم. زمـا زوی د درو کلـو ؤ. هغـه پـه خپلـه تللی شو بس دغه یو بد ؤ چي هغه په خپله تللی شو".

زمـا پـه خیـال "زړګـي "پـه دغـه ژبـاړو کـي دغـه یو کمـال کـړی دی، چي د یـوه قـاري ادبـي تنـده مـاتوي او دومـره روانـي پکښـې ده چي سړی له ځانه سره بیایي.

هیلـه ده چي نـور پښـتانه لیکـوال بـه هـم و دغـه ژبـاړو تـه متوجـه شي او د پښتو ادب لمن له نورو نورو ملغلرو څه ډکه کړي.

په درناوی

سید خېر محمد عارف... کوټه

۲۵،۰۴،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلي خبري

د یوې ادبي فنپارې ژباړه یو داسي ګټور زیار دی چي د مورنۍ ژبي د ادبیاتو په لمن کي خپله هڅه په پښتني مینه اچولی شي.

ډېر وخت مخ کي مي د یو مشر لیکوال څه دا خبره اورېدلې وه. دغه خبره مي په زړه لکه د کاڼي کرښه ولګېده. او دا دی د یو څو لنډو کیسو چي زیاتره د ایراني ادب دي او یوه په کي د روسي ادب ده ژباړې د ملګرو مشرانو په پښتني همت او ډاډ ستاسو په لاسو کي د کتاب په شکل تر تاسو در ورسول شوې.

زه دا دعوه نه کوم چي ما د ژباړې په هکله چي کوم قانون یا کومه عقیده چي زموږ د ادب پوهانو تر منځ پرته ده، ما تر سره کړې ده. خو خپل زیار مي پوره پوره ورسره کړی دی چي زه د ژباړې معیار قایم وساتم.

دا اوله هڅه په دې ستاسو میزان ته سپارم چي تاسو زما اصلاح او روزنه وکړی. او زه پس له دې د نورو ژبو ښه ښه تخلیقات و خپلي پښتو ته را وژباړم.

د محترم محقق او پوه ادیب سید خېر محمد عارف صاحب او د ښاغلي پروفېسر ډاکټر نصیب الله سیماب صاحب یو جهان منندوی یم چي د دې ژباړو په هکله یې ماته ډېره مینه او ډاډګیرنه راکړه. او د دې کتاب سریزې یې په ورین تندي او پښتني میني اولیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی ماشوم **زړګی علیخېل**

د خلیل الله تصمیم هم منندویم چې د دې کتاب د کتابت په هکله یې له ما سره ډېر کومک وکړ.

هیله لرم چې زما دا مانده هڅه به ستاسو په نظر ښه راشي.

نور ستاسو وخت نه اخلم تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم.

ماته اجازه والسلام

په مینه او درنښت؛ ستاسو

زړګی علیخېل
سهېلي پښتونخوا کوټه اولسوالي
۲۳،۰۴،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی ماشوم

نور نو ما څۀ کولی شوې؟ زما خاوند زما د ماشوم سره کور جوړولو ته تیار نۀ ؤ....... دا ماشوم خو د هغه نۀ ؤ........ دا خو زما د اول خاوند ؤ چا چې ماته طلاق راکړی ؤ، او بیا یې بیرته د دې ماشوم د غوښتلو د پاره مخ هم نۀ ؤ را اړولی...... په داسې حال کې که زما پر ځای بله یوه وای نو هغې به څۀ کړي وای؟ اخر زۀ هم خپل د سباوون فکر اخستې وم........ که په دې خبره زما خاوند ماته طلاق راکړي نو بیا به زۀ څه کوم؟ د دې ما سوا له ما سره بله لار نه وه، چې څرنګه وي زۀ به له دې ماشومه ځان خلاصوم.......... زما رنګه بې عقله له دې ماسوا بل سوچ کولی هم نشي........ ماته یوه لار یو ځای هم نه راښکاره کېدو........ خیر...... یوه لاره خو شته...... زۀ به دا ماشوم و یو بې اولاده ته ورکړم خو په دې به څوک دې ته راضي شي؟ زۀ به چاته د خپلې لمنې د پاکۍ ثبوت ورکوم چې دا زما خپل زوی دی دا د حرام او زما د بد عملۍ ثبوت نه دی......... یا زۀ دا لاره نه شم خپلوی...... زما غیرت ماته دا اجازت نه راکوي.

په هغه ما ځیګر کله چې ما له دې ماشومه ځان خلاص کړی نو په کور کې مې د خپل مور او ګونډیانو ښځو ته ټول حال ووئیل. یو یې ګونډۍ راته وئیل چې ولې خوري؟ د یتیم خانې واکداران څه مړه وو. خدای خبر نوریې هم څۀ څۀ راته ووئیل خو مور مې ډېر په درد سره دا خبره وکړه چې....... زما خو له دې خیاله لا ترا خیږي......... په دې خبره زۀ ډېره فکر منده شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایا ماته هم له دې خیاله ترا نه راځي؟ بیا مې مور ته ووئیل چې کشکې ما دا کار نه وای کړی....... خو اوس هیڅ کېدای هم نشي....... او به له سره تېري شوې. زهٔ له خپله واکه ووتم او د ټولو په مخ کي مي چغې شروع کړې. خو دا ډېره بده خبره وه یوې ګونډې دا اووئیل چې! اوس یې مکارو او ښکو ته وګوری....... مور چې زما دې حال ته وکتل نو یې په غیږ کې ټینګه کړم او ډاډګیرنه یې راکړه راته یې اووئیل چې زویه! ته ځوانه یې....... د یوه ماشوم د پاره خپله ځواني مه خرابوه، او بیا دا ضروري ده چې ستا دا دویم خاوند ستا زویې نه کړي قبول. اوس هم وخت ډېر شته مخ ته دې ټول ژوند او روښانه سباوون پروت دی........ یو ماشوم پرېږده ته د ډېرو ماشومانو مور جوړېدی شې.

خو بیا هم هغه زما اول اولاد ؤ. هغه په ما ډېر ګران ؤ ماته دا کار نهٔ پکار چې ما کړی وای....... ما خو دا کار په خپله خوښه نهٔ کړی...... دې ماشوم زهٔ هیڅکله هم نه وم ځورولې.......... ما له دهٔ ځان نه خلاصوو. زما د خاوند په وار وار وئیل زهٔ دې کار ته مجبوره کړم........ لاکن د هغه هم قصور نهٔ ؤ. کله چې ما د هغه سره نکاح وتړله هغه ته دا حق ؤ چې هغه دا غوښتنه وکړي، که زهٔ د هغه په ځای وای نو کېدای شي چې ما هم داسې غوښتنه کړې وای.......... هو! که زما د خاوند هم یو اولاد وای نو ما به هغه خپل اولاد ګڼلای......... خپل د اولاد غوندي به مې مینه ورکوله........ د هغه دا مطالبه خپل په ځای ټهیک وه........ لکه څنګه چې هغه اووئیل چې! زهٔ د بل اولاد په دې کور کي نه شم ساتی. هغه دوې ورځې کومي چې ما د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره تېري کړې هم په دغه خبرو تېري شوې........ په اخري شپه تر ډېره خبري رواني وې دا سي نه چي دا زموږ د میني او ارمانو خبري وې...... نا.... بلکې خبري دا وې چي هغه د بل اولاد په دې کور کي نه برداښتوو. او ما چپه خوله دا اورېدل....... اخر مي ورته اووئیل چي ته راته لاره وښایه....... ته یې یو درملنه په لاس راکړه؟

زما خاوند اول خو تر ډېره چپ ؤ بیا یې راته اووئیل چي زما په هیڅ سر نه خلاصېږي ته پوهېږې........ دا ستا کاردی هر څه چي کوې خو دا مي واوره زۀ په دې کور کي خپل اولاد لیدل غواړم د بل نۀ.

هغه چي هم یوه لاره په لاسه را نه کړه نو ما به څه کولی شوې...... په هغه شپه هغه زما خوا ته په مینه کتل هم نه لکه هغه چي له ما په ډېره لویه ګنا خوابدی وي........ زموږ وادۀ صرف درې شپې شوي وې او دا درې سره شپې په خوابدی، تېري شوي وې...... هغه غوښتل چي څومره زر کېدا ای شي دا ماشوم له دې کوره ورک شي. سهار چي وتی نو یې راته اووئیل چي ما ښام زۀ دا ماشوم په دې کور کي نه وینم. پوهه شوې.

نه پوهېږم چي څنګه زما زړۀ ومنل حالانکې په دې کار کي زما هیڅ اراده نه وه چي زۀ به دا کوم.

ما د لمانځه ټکری په سر کړی، ماشوم مي دلاسه ونیوی او له کوره راووتم. زما زوی د درو کلو ؤ، هغه په خپله تللی شو بس دغۀ یو بد ؤ چي هغه پخپله تللی شو. دا ډېره بده خبره وه هغه اوس ژړل هم نه......... د شپې د خوبه هم نه راویښې دی........ اوس هغه زۀ نه څورولم خو زۀ په دې کار کولو مجبوره وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټرام (بس) تراډې پوري په پښو ولاړو....... ما هغه ته ځیلۍ او ښکلي جامې ورپه غاړه کړي وې. هغهٔ جامې کومې چې زما اول خاوند زما له طلاقه څو ورځې مخ کې د دهٔ دپاره جوړې کړې وې....... ما چې کله دهٔ ته جامې ورپه غاړه کولې نو په خیال کې مې دا راغلو چې اې ښځې! اوس ولې دې ماشوم ته نوي جامې ورپه غاړه کوې؟ زما زړهٔ نه ومنل. ما د هغه وښتان هم جوړ کړي ؤ هغه ډېر ښائسته ښکاره کېدای....... په یوه لاس مې د دهٔ لاس ټینګ کړی ؤ او په ابل لاس مې ټکری په سر ټینګ کړی ؤ. زهٔ کراره کراره روانه وم اوس د زغرد تللو توان زما په پښو کې نه ؤ...... دا اخري وار ؤ چې د هغه لاس زما په لاس کې ؤ. دوه درې واره یې د کولچو غوښتنه وکړه خو ما به هر وار ورته وئیل چې لږ صبر شه چې په ګاډی کې کښېنو نو یې درته اخلم..... هغه زما خبره و منله.

دا اوس د یو څو ورځو مخ کې د یو اس پښې د مردارو او بو په یو ډنډ کې نښتي وې او خلک ترې را چاپېره وو هغه ماته په ضِد شو چې ما په غېږ کې ورپورته کړه زهٔ یې ګورم چې هلته څه دي؟ ما هغه خپل په اوږو کښېناؤ هغه وکتل چې د اس پښې په ډنډ کې نښتي دي له ورانهٔ یې وینې روانې دي کله چې مې ځمکې ته کې نو یې راته او وئیل؛ مولا مولا اس وینې دی.

ما ورته وئیل هو زړګیه! هغه خپل د مور خبره نه منله ګوره چې اوس خوږ شو.

د ټرام (بس) تراډې مې راوستی د سهار وخت ؤ په ټرامو (بسو) کې ډېر زیات خلک وو. د نیم سات انتظار وروسته په یوه بس کې ځای راته ملاؤ شو. د بس د راتګ نه مخ کې ماشوم ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهیر ؤ، زۀ هم ستړې وم....... هغه څو ځلي دا پوښته وکړه چي مولا مولا ګاډی ولي نه لاځي.... دلته سیان اخو.

او ما به هر ځل دا ورته وئیل چي اوس ګاډی راځي په ګاډي کي چي کښېنستو نو به شیان درته واخلم. په اوه (۷) نمبره ګاډي کي کښېنستو او تر مېدان شهه پوري راغلو. په ګاډي کي زما یاد دي چي ماشوم ماته وئیل چي مولا موز څیلي ځو؟

نې ولي ما ورته ووئیل! ستا بابا له.

ماشوم راته کتل خدای خبر چي په ضد او که نا خبرېي راته ووئیل چي د کوم بابا کله مولا؟

زما له وسه ووتو....... ورته په خشم شوم چي زړګیه! ته ډېري خبري کوې اوس که دي بله خبره وکړه. نو پوه شه چي شیان نه درته اخلم.

اوس زۀ فکر کوم چي د ماشوم زړۀ مي ولي ازار کړو؟

ولي مي هغه چپ کړو؟ ولي مي د هغه معصوم زړۀ مات کړو؟

کله چي زۀ له کوره وتلم نو ما له ځان سره قسم کړی ؤ چي تر هغو پوري مي دی ځای ته نه وي رسولی زۀ به دۀ ته هیڅ هم نه وایم....... زۀ به په مینه ورسره خبري کوم......... اوس ګوره څومره افسوس راځي هغه به څۀ سوچ کړی وي چي زما په خشمېدو ټوله لار غلی ؤ او د ګاډي د منشي سره په خبرو اخته شو کوم چي هغه دی د خندولو د پاره ورته قسم قسم شکلونه جوړول.

په مېدان شهه کي چي کله له ګاډي راکوز شو نو هلته هم په خندا ؤ. په مېدان شهه کي د پښې د ایښولو ځای نه ؤ....... ګیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپېره موټري او بسونه ښکاره کېدل....... اوس نو فکر منده شوم چي په ماشوم څه وکړم؟ لږ ساعت روانه وم زما د خياله چي نيم ساعت به تېر شوی وي موټري او بسونه څه کم شول. زۀ د مېدان غاړي ته ورسېدم له جېبه مي لس (١٠) شاهي (روپۍ) را اوويستي او ماشوم ته مي ورکړې....... هغه حيرانه پرېشانه ماته کتل ولي چي هغه تر اوسه په پيسو څۀ څيز اخستلو باندي نه پوهېدو. په مېدان کي يوه سپين ږري د خټکي زړني خرڅولې........ ما ماشوم هغه خواته ولېږی. چي زۀ وگورم چي زما زړگی څه څيز اخستی شي که نۀ؟ ورشه هغه شيان واخله.

ماشوم پيسو ته وکتل بيا يې ماته وکتل هغه نه پوهېدی چي څيز څنگه اخستل کېږي....... تر اوسه ما دی په دې کارو نه ۇ پوه کړی. هغه رۀ بۀ ماته کتل....... توبه خدايه څنگه کاته يې ۇ داسي معلومېدو چي سم دستي به مي زړۀ له کوگله راووزي.......... زما طاقت سو که سو که په ختمېدو ۇ........ ما د هغۀ د کتلو تاب نه درلود...... له هغه وخته تر دا اوسه پوري پر ما څه تېر شول زۀ ښه پوهېږم.

هغه داسي راته کتل لکه چي يوه پوښتنه کوي ما د خټکي د زړنو خواته اشاره وکړه چي ورشه دا پيسې ورکړه او ورته وايه ماته زړني راکړه...... هله شاباش.

ماشوم زړنو ته وکتل او ځان يې د ژړوند وکي غوندي کړو او اووئيل چي زۀ زوني نه اخم زۀ تسمس اخم....... زۀ يې پرېشانۍ ته واچولم....... ماشوم جوړ کار را خرابوئ. خدای مۀ که! که هغه ژړلي وای نو ما به څه کول...... زۀ اول لا په سکروټو اوښتم....... ما په څه زيار په زړۀ ډبره ايښې وه که ماشوم ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای نو ما خو خپله ناپاکه اراده پرېښې وه....... لاکن ماشوم نه ژړل زۀ خپله وار خطا وم...... نه یم خبره څنګه مې ماشوم ته ووئیل؛ هو زړګیه! د هغه سره کشمش هم شته ورشه چې څه دې زړۀ ته کېږي هغه پرې واخله اوس ور هم شه.

بیا ما هغه په غېږکې واخستی تر نالۍ مې واړوئ بلکې د سړک (واټ) تر غاړه ورسره ولاړم......... ما د هغه لاس پرېښودو ورته مې اووئیل هله شاباش چې ناوخته دی زر څیزونه واخله او راځه.

عجبه اتفاق ؤ په دا وخت په سړک (واټ) یو موټر هم نه ؤ..... موټر خو لا پرېږده رخشه هم نه وه چې د ماشوم د لاندې راتلو خطره وي........ ماشوم دوه درې قدمه مخ ته ولاړی خو بیرته راوګرځېدئ.

مولا! مولا! هغه سله تسمس ته؟

هو زړګیه ورشه ورته وایه ماته د لسو روپو کشمش راکړه، او ماشوم ولاړی.

ماشوم د سړک (واټ) تر مینځه لا نه ؤ تللی چې د بس هارن مې تر غوږو شو..... زۀ له ویرې راپاڅېدم او په هله مې ماشوم ته ځان ورسوو او په غېږکې مې راواخستو........ د لېونیو غوندې تر بس پورې ورسېدم. په خولو کې لوښته بوښته شوم...... بدن مې ټول په رپا ؤ. ماشوم وئیل چې مولا څه وسو؟

زما زړۀ راډک شو او مې ورته اووئیل چې! هیڅ نه زړګیه خدای مه که تۀ تر ګاډی لاندې کېدې.

ژړا تر خولې راغلې وه خو ماشوم راته وئیل؛ ما چته که زۀ تېجه منده کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ماشوم دا نه وای وئیلي نو زما هېر ؤ چي زهٔ د کوم کار پسي راغلې وم....... لاکن د ماشوم خبري زهٔ بیرته خپلي ناپاکي ارادې ته تیاره کړم ما د خپلو سترګو او ښکي پاکي کړي نه وې چي ماته د خپل خاوند خبره رایاده شوه ....که هغه نن ماشوم په کور کي ولیدی نو خدای خبر چي پر ما به څه قیامت راځي........ ما ماشوم ښکل کړو. دا اخري ښکلول ؤ چي ما د دهٔ په ښائسته ښائسته سرهٔ سرهٔ اننګو کړی وو. ماشوم مي په ځمکه کښېته کړو او په غوږ کي مي ورته اووئیل. ورشه دې ځلي تېز ولاړ شه او ګوره چي د ګاډی لاندي رانه شې. په سړک (واټ) دې ځلي بیا هیڅ قسم موټر یا رخشه نه وه چي د ماشوم ځني خطره وه.

ماشوم دې ځلي تېزه منډه کړه د هغه وړوکي وړوکي پښو ډېر په تیزی سره حرکت کولو. زه وډاره شوم چي داسي نه نوک ووهي. څنګه چي د سړک (واټ) په ابله خوا ورسېد و نو دلته زما د بدن وینه وچه شوه دا ربښتیا ؤ چي ما هغه دلته د پرېښولو دپاره راوستلی ؤ....... زما په دا وخت هغه حال ؤ کوم چي د غله وي چي پر موقع نیول شوی وي......... ما ته د هغه ورځي احساس وشو په کومه ورځ چي ما د خپل اول خاوند د سدری (واسکټ) جیبونه کتل هغه خاص پر موقع راغی. زهٔ په خولو کي لمده خیشته شوم او له شرمه مي سر په ځمکه ننوتو.......... ډېر په خواری چي مي سر راپورته کړو نو ماشوم د زښي خرڅولو والا ته رسېدلی ؤ. زما کار دلته ختم شو......... زهٔ په خپله ناپاکه کار کي بریالی شوې وم.......... ماشوم په خېرسره د سړک (واټ) دویمي غاړي ته رسېدلی ؤ او ما دا فکر وکړو چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خو لـه اولـه سره ماشوم نـهٔ ؤ........ اخري ځـل چي مي کلـه ماشوم تـه وکتـل نـو داسي لکـه پـردی ماشـوم چي وي مـا پـه دې وخـت کـي داسي محسوسـول لکـه يـو تـور خطـر نـاک حبشـي چـي ماتـه ګـوري...... زهٔ پـه دا وخـت کـي پـه وېـره کـي مبتلا شـوم او پـه تېزی سره تـر دوو کوڅـو راتېـره شـوم. بيـا مـي فکـر وکـړو بايـد چـي زهٔ د کوڅـو تـر شـا پـه پټـه پټـه روانـه شـم...... ډېـر پـه ازيـت سـره د يـوې کـوڅې تـر سـره رسـېدلې وم چـي يـو مـوټر زمـا تـر څنـګ ودرېدو، زهٔ لـه وېري پـه کپ شـوم او پـه خيـال کـي مـي دا راغلـو چـي کېدا ی شي چـي پـر چـوک بانـدي زهٔ يـو پـوليس پـه شـک مـن نظـر ليـدلې يـم او کلـه چـي زهٔ لـه چوکـه د دې کوڅـو خـوا تـه راغلـم نـو دې پوليس پـه موټر کي زما څاری وکړو او اوس دا دی ما نيسي.

نـه پـوهېږم چـي ولـي مـي شـاتـه مـوټر تـه وکتـل څـه خلـګ لـه مــوټره راكــوز شــوي وو او مــوټروان تــه يــې خپلــه كرايــه وركولـه........ پـه مـا كـي بېرتـه سـاه راغلـه او يـو خيـال هـم راغـی......... زر د مـوټر خواتـه روانـه شـوم پـه مـوټر كـي كښېنسـتم او پـه زوره مـي دروازه رابنـده كـړه....... مـوټروان لـه ځـان سـره وبنېـدی او مـوټريـې روان كـړو........ پـه دې وخـت كـي زمـا د ټكـري پلـو د مـوټر پـه دروازه كـي راغلـی ؤ......... لاكـن دومـره وس نـهٔ ؤ راكـي چـي مـا پلـو راكښـلی وای......... بنـه د ډېـر مـزل وروسته چي زړه مي لـږ پـه ځـای شـو نـو مـي پـه كـراره د ټكـري پلـو د مـوټر لـه دروازې راوكښـی....... پـه چـوكۍ مـي سـر كښېښـودی او په ارامه كښېنستم.

او د شـپې تـر اخـره پـوري مـا د خاونـد څخـه د مـوټر كرايـه نـهٔ كړه وصوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتونی عاشق

میرزا جعفر ډېر زهین او قابل طالب علم ؤ........ هغه د درس اخستلو علاوه د درس پوهني هم زيات شوق درلود....... په دې يې په هر ځای کي به يې مېخونه ايستل او په اوږدو بحثونو به سر شو........ د هغه دا ارمان ؤ چي هغه يو لوی عالم فاضل جوړ شي او بيا د دولت په يوه اهمه چوکۍ باندي کښېني.......... واقعتاً هم هغه تش د يوې لوړي چوکۍ د پاره دومره درس وئيلو......... ګنې که نن ورته د عام بابو يوه چوکۍ ملاوه شوې وای نو خدای خبر چي کله به يې زد کړه پرېښې وای.......... لما څخه به يې د فلسفې درس اخستی............ حالانکه د عمر په لحاظ هغه له ما ډېر کشر ؤ.... خو بيا هم موږ لکه دوه همزولي ملګري بې تکلف او خواږه ؤ...... د هغه د سوالو د ځوابو د پاره به ما ډېره وسيع مطالعه کوله....... او دا وسيع مطالعه زما د پاره هم ډېره مهمه وه.........په دې به زۀ د دۀ ډېر شکرګزار وم او د هغه په مرسته کولو کي ما هيڅ يوه بهانه هم نۀ کوله.

له څو ورځو راهيسې هغه ډېر غمجن غمجن ښکاره کېدو او د عشق او عاشقۍ خبري به يې څېړلې........ په دې فکر چي داسي نه وي چي د ځوانۍ جوش دی په غلطه لار سم کړي. ما د دۀ حوصله افزائي وکړه او يوه ورځ مي بلا تکلف ورته او وئيل چي! ميرزا صاحب مۀ شرمېږه څه چي دي راته يې او وايه؟ که د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وادۀ مسئله ده نو زۀ به پخپله په مرکه وګرځم او د وادۀ مسئله به درحل کړم.

هغه ما ته وکتل او د يوې سړې اسوېلی سره يې راته اووئيل چې! کشکي داسي کېدای شو..........وروسته د خبرو څه دا څرګنده شوه چې دۀ خو د فلان الدوله لور په حافيظيه کي لېدلې ده او زړۀ يې پرې بائللی دی...... هغۀ هم دی خوښه وي او د ميني عهد وپيمان يې هم په منځ کي شوي دي....... خو د وصال هيڅ لار نۀ معلومېږي....... ولي چې فلان الدوله د ډېر دولت څښتن دی او هغه خپله يوه نازولې لور هيڅ کله هم و يوه وږي، لڅ طالب علم ته نۀ شي ورکولی.

زۀ پوهېدم چې ميرزا ډېر ضدي او په خبره وچ ولاړ ځوان دی..... که هغه ته خپله معشوقه نۀ شوه ملا وه نو په ژړا ژړا به ځان و مرګ ته وسپاري...... په دې وجه زۀ ودې صورتحال ته سنجيده شوم.......... ميرزا ماته وئيلي ؤ چې زما معشوقه له ما سره دومره مينه کوي که موږ ته د پټ ملاقات ځای را په ګوته شي نو هغه بې له څه ډاره وماته د ملاقات د پاره راشي.......
کله چې ما دا واورېدل نو زما د وجود وېښتان له خوفه جګ جګ ودرېدل. او په دې فکر شوم چې د نفس شېطان يو نېک او عالم ځوان څومره په اسانی سره خطا باسي او بې حيائي ته يې تيار کړي.

زۀ پټه خوله شوم......... د ميرزا رنګ ورځ په ورځ زيړ اوښتو او کمزورتيا يې هم په وجود غالبه شوې وه......... د دۀ په درس او بحث ومباحثې کي دلچسپي ختمه شوې وه او زموږ د خبرو دائره هم د دۀ تر معشوقې پوري محدوده وه.......... زما تر وسه چې څومره کېدای شو ما دی د دې کاره راګرځولو پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره کوشش اوکړو........ دی مي له هغو خطرو څه خبر کړو چي ودۀ ته وړپېښېږي دي........... خو زما په خبرو به يې نور هم د عشق په سمندر کي غوټې وهلې.

ميرزا چي دا وکتل چي زما هیڅوک مرسته او کومک نه کوي او نور مي هم له دې کاره راګرځوي نو بيا به له ما هم پتېږدی......... زۀ ډېر غمجن وم چي يو ښه دوست او شاګرد مي له لاسه وځي....... ما ته داسي را معلومېدو لکه چي ما خپله د يو قابل طالب علم د پاره د درس دروازي بندي کړې. او زۀ خپل ضمير هر وخت په دې خبره ملامتولم....... اخر ما هم زغم له لاسه ورکړی. زۀ را ولاړ شوم د ميرزا د بېرته راوستولو د پاره د داسي ګناه په کولو اماده شوم کومه چي په يوه حال کي هم د معافي لائقه نه وه. ما ميرزا ته حال وروليږلو چي هغه خپله معشوقه زما کورته راوستی شي.

ميرزا تر دوو وروځو پوري زما په کور کي مخ تور وی......

لاکن زۀ خوشحاله وم چي ميرزا يو وار بيا په هغه جوش او جذبه درس ته توجه ورکوله او زۀ به تر نيموشپو پوري د دۀ د سوالو د ځوابو په لټولو بوخت وم.

دوه کاله د غسي تېر شول......... ميرزا به هر وخت خپله معشوقه زما کورته راوستله او د څو وروځو د نفس د تسکين پوره کولو وروسته به يې بېرته بوتله.

يوه ورځ دا خبر راغی چي د فلان الدوله لور مړۀ شوه........ ميرزا ته چي کله دا معلومه شوه نو په بد حال شو.......... کله به هغه د يو ماشوم غوندي کوم چي د مور په غېږ کي سر کښېږدي او په ژړا سر شي او کله به د هغې زمری

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونـدي د کـومي چـي ماشـوم زمـری بچـی کـوم (صـیاد) ښـکارزن پـټ کـړی وي د یـو وحشـیت او د درنـدګی انځـور بـه یـي مخـې تـه راغـی........ پـه یـوه جنـوني کېفیـت کـي بـه مبـتلا شـو....... داسي عاشق به شاید چا لېدلی وي.

سـهار ماښـام بـه د فـلان الدولـه د لـور و قبـر تـه ناسـت پـه ګېریـان بـه یـي راړولـي ؤ........ د میـرزا د معشـوقې و وروڼـو تـه حـال ورسـېدو.....یوه ورځ مـي تـر غـوږ شـو چـي د میـرزا د معشـوقې وروڼـه د میـرزا پـه مـرګ پسـې دي....... زمـا پـه فکـر کـي یـوه خبـره هـم نـه راتلـه چـي میـرزا پـه دې خبـره څنګـه خبـر کـړم.... زه پـه دغـه سـوچ کـي وم چـي د کـور دروازه وټکېـده...... زه ور ولاړ شـوم او دروازه مـي خلاصـه کـړه........ یـوه ښـځه دبانـدي ولاړه وه او راتـه یـې اووئیـل! زه د میـرزا معشـوقه یـم او دلتـه ستاسـو کـره د میـرزا سره په څو څو واره راغلې یم.

زه هـک پـک لکـه بـت پـاتې شـوم......... زر مـي د دې د ټکـري پلـو راټینـګ کـړو چـي داسـي نـه چـي ښـاپېری وي او رانـه ورکـه شـي.......... مـا تپـوس ترینـه اوکـړو چـي تـه خـو مـړه شـوې وې؟

هغـې پـه څـواب کـي راتـه اووئیـل چـي پـه اصـل کـي زه د فـلان الدولـه لـور نـه یـم بلکـه زه د هغـې مـړې پېغلـي د رضـاعي مـور (دایـه)لـوریـم...... مـا ځـان میـرزا تـه پـه کسـته پـه پـرده کـي کـړی ؤ........ اوس زه غـواړم چـي هغـه تـه رښـتیا رښـتیا حـال اووایـم........ زه د میـرزا دا حـال نـه شـم لیـدی........ تـه د هغـه روحـاني پـلاریـې تـه زمـا پـه دې هکلـه مرسـته اوکـړه......... مـا هغـه کورتـه دننـه راوسـته او پـه کوټـه کـي مـي کښـېنوله او ورتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مي وئيل چي ! زهٔ تر څو نه يم راغلی تهٔ به نهٔ ځې، زهٔ ځم ميرزا ګورم.

ميرزا ماته د حافيظيه سره نزدې په لاس راغی......... ما هغه کورته راوستو او له هغه مي پوښتنه او کړه چي! که چېري ستا معشوقه ژوندی وي نو څه راباندي خورې؟

هغه ماته په عجيب انداز وکتل.......... خو ما بيا خپله پوښتنه ترېنه او کړه چي! که چېري ستا معشوقه د فلان الدوله لور نهٔ وي او هغه ژوندی وي نو ستا په خيال څنګه به وي؟

د هغه سترګي رڼې را وختلې......... په دې حال کي د دهٔ معشوقه هم د ابلي کوټې څخه دې کوټي ته راغله او په مسکا يې ورته او وئيل چي! ميرزا جانه خفه نهٔ شې ما له تا سره ټوکي (شرارت) کړي وې.......... زهٔ ژوندی يم. د ميرزا د مخ بڼه بالکل غائبه شوه.......... هغه بې سوده شو.........او پر مځکه ولوېدو......... چي کله په سود کي راغی نو يې خپلي معشوقې ته او وئيل چي ځه! زهٔ له تا سره مينه نهٔ کوم.

څو ورځي پس مي د ميرزا څخه دا پوښتنه او کړه که ستا هغه نهٔ وه خوښه نو دي داسي ولي کول؟ زهٔ ستا په دې حرکت نهٔ شوم پوه؟ دهٔ په ځواب کي راته او وئيل چي! زما دي ستا پر سر قسم وي زما عشق رښتونی ؤ....... که داسي وخت راغلی وای نو ما به دا خپل سر هم ترې قربان کړی وای خو دا رښتيا دي چي زما د فلان الدوله د لور سره رښتونی عشق ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور

هوشنګ د ثلور کلو ؤ.......... د مور ناز به سهار دی د خوبه راپورته کولو او د پلار شفقت به دی ماخوستن په خواږه خوب اوده ولو...... کله چي به هغه د مکتب څخه کورته راغی نو مور به په مینه ښکلولو او پلار به د دۀ ښکلي سرۀ وېښتان په مینه مینه سمولو........ دۀ چي به د هرڅیزخواهش کولو هغه به دۀ ته سم دستي راوړل شو........ ولي چي دی د مور او پلار یوازنی نازولی زوی ؤ.

هر ماشوم فطرتي د مور سره مینه لري....... په خاصه توګه بیا چي مور هم ډېره مهربانه او مینه ناکه وي.

هوشنګ تر نورو ماشومانو ډېر زیات نازولی او موریې تر نورو مېندو ډېره بااحساسه او مهربانه وه.......... په کومه ورځ چي د هوشنګ لاس مات شو نو د مور ساه یې تر حلقه راغله........... د پلار په سترګو یې تیارې خورې شوې.......... په ټول کور کي داسي ماحول جوړ شو لکه مړی چي شوی وي.......... هوشنګ په لوبو کولو کي لږ غوندي بې احتیاطي کړې وه لاکن په کور کي سم د ویر انځور ښکاره کېدای.......... څو میاشتې هوشنګ کرار پر کټ پروت ؤ.......... په کومه ورځ چي (شکسته بند) سکینډې والا د دۀ د لاس پټۍ له مزغي څه خلاصه کړه نو د دۀ لاس بالکل جوړ ؤ......... هیڅ درد یا نور تکلیف ورته نۀ ؤ....... تر دې پېښې وروسته د دۀ په زړۀ کي دا احساس دومره زیات شو چي د دۀ مور د دۀ سره ډېره زیاته (بې کچه) مینه کوي. نو دۀ ته هم په کار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په لوبو کي د احتياط څه کار واخلي.......... داسي نه چي يو ځل بيا د دۀ مور له ډېري پرېشانۍ سره مخامخ شي.

کله چي به هغه د مکتب څخه راغى او د لوبو کولو پس چي به د هر څه نه فارغه شو نو به يې د خپل د درس يو کتاب راواخست او د مور په غېږه کي به يې سر کېښود او خپل سبق به يې لوستلو............ د دۀ ستر ګي چي به کله د مور په څهرې ولګېدې نو په زړۀ کي به يې يو داسي اطمينان راغى لکه چي د دۀ د مور او پلار پرته په دې نړۍ کي بل بنيادم نه وي....... په خاصه توګه به يې کله چي مور ته وکتل نو به يې زړۀ ډاډمن شو..... حالانکه د پلار شفقت څه کم نه ؤ.......... خو دۀ ته د مور مينه تر هر څه مقدمه ښکاره کېده.

ولي چي د دۀ مور او پلار د دۀ د مکتب هر ضرورت وريوره کړى ؤ. نو په دې وجه دى د مکتب په خپله ټولګه کي ډېر لائق ماشوم ؤ. او بله دا چي د دۀ په تربيه کي د دۀ مور او پلار د ډېر احتياط څخه کار اخستى نو په دې وجه دى په دې کم عمر يعني ماشوم توب کي ډېر نېک او باسعادت ماشوم ؤ.

هغه کوتره چي تل لوړ پرواز کوي چي هغه د ازادۍ او د ازادۍ د اهميت څخه ښه خبره وي.......... خو هغه د ظالم (صياد) ښکاري د ارادو څخه ناخبره وي.

هغه خوږ ګفتار بلبل کوم چي د خپل ګل جانان په ياد کي په خوږو سندرو کي له عالمه بې خبره وي.......... او هغه ته دا نۀ وي معلومه چي يو داسي طوفان راروان دى او د دۀ دا ښکلى ګل چي دى په مئين دى هغه به تيت و پرک کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم ماشوم چي د مور په غېږه کي يې د ميني شپې سبا کړې وي...... چاچي د مور د ميني د ډک ګفتار پرته يې بل هيڅ نه وي اورېدلي...... د خوشحالۍ او کاميابۍ پرته يې هيڅ نه وي ليدلي. هغه څهٔ خبر؟ ولي چي د ژوند په تماشو کي څه عجيبه وېرونکي منظرې هم لېدل کېږي.

د هوشنګ مور ناروغه شوه........... ناروغي يې دومره زياته شوه چي طبيبان هم ورته عاجزه شول.......... کومه څهره چي به د ګل ګلاپ غوندي سرهٔ وه، د زعفران په شان زېړه شوه......... هغه له نوره ډکي سترګي په کوم کي چي د هوشنګ د سترګو نورؤ هغه د يوې تتي ډيوې په څير په پړکا وې.

د شپې هوشنګ د خپلي مور و ثنګ ته ناست د مور د سر د وېښتانو سره يې ځان مشغول کړی ؤ........ کله به هغه د مور زېړ مخ ښکل کړو او کله به يې لاس په خپله سينه کېښود......... دا د دهٔ په خيال کي هم نهٔ ؤ چي دی به له خپلي نيازيني مور څخه د تل د پاره جلا کېږي، او ټول ژوند به يې د مور بغېره په هجر کي تېرېږي........ خو د دې باوجود دی نن ډېر غمجن ؤ.

مور ته څهٔ پته ده چي هغه ماشوم کوم چي د مور د ميني محتاج وي او هغه د دې پاکي سپېڅلي رشتې څخه جلا کول د خدای په کومو مصلحتونو کي دی......... مور ته څهٔ معلومه ده چي بنيادم د شباب په عروج کي له دې دنيا سترګي پټي کړي او بل سل کلن ژوند کوي....... داسي بې شمېره سوالونه شته چي مور يې د ځواب په لټون يو، او داسي سوالونه به نور هم خامخا مور ته په مخه پخپل فکر کي راځي........ خو لاکن د دې سوالونو ځوابونه مور ته نهٔ معلوم دي او نهٔ به کله را معلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـي.......... د خـدای پـه مصـلحتونو یـو انسـان نـهٔ پـوهېږي او نـهٔ به پوه شي.

د مـــور ســـترګي پـــر هوشـــنګ وچـــې ولاړې وې..........
ناڅاپـه لکـه د تـودو اوبـو را وخوټېـدې او د هوشـنګ پـه غـم کـې وبهېـدې......... اخـري لفـظ چـې د دې لـه خـولې څخـه ادا شـو هغـه د.......... هوشنګ نوم ؤ.

هوشـنګ د مـور سـوړ وجـود ډېـر وښـوروی خـو هغـه څـه پوهېـدی چـې د دهٔ مـور اوس کلـه هـم دهٔ تـه غـږ نـه کـوي..........
هغـه نـه پوهېـدی چـې د دهٔ مـور د دهٔ د پوښـتني ځـواب ولـې نـه ورکـوي........... هغـه صـرف دا لیـدل چـې د هغـه پـلار ژاړي او پـه کور کې ماتم جوړ دی، او د دهٔ مور په خوا بـه خوب ویده ده.

کلـه چـې خلګـو اولیـدل چـې هوشـنګ د مـور د سینې نـهٔ جـلا کېـدای او پـه ژړا یـې د ټولـو زړونـه تـر حلقـه راوسـتلي ؤ نـو یـوې ښـځې پـه زوره دی د مـور د سـینې جـلا کـړی او بلـې کـوټې تـه یـې بوتی.

خـاوره ټـول خپـل ځـان تـه غـواړي...... هغـه دا نـهٔ ګـوري چـې دا ځـوان دی کـه زوړ، رنـګ نسـل، امیـر غریـب د هیچـا پـروا نـه لـري.
ټـول خپـل پـه وجـود کـې رانغـاړي. د هوشـنګ د مـور اخـري ارام ګـاه هم په خاورو کې جوړه شوه.

هېرېـدل هـم د خـدای یـو عجیـب څیـز دی. کـه دا یـوې خـوا تـه لعنـت دی نـو بلـې خـوا تـه نعمـت هـم دی. کـه زمـوږ د هېرولـو عـادت نـه وای نـو مـوږ بـه هـم د خپلـو قریبـانو سـره پـه څنـګ کـې د خـاورو پـه غېږ کې په خوا بـه خوب پراته وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوشنګ فکر د بدلولو په هکله هر چا خپل تر وسه زیار وګالی. د هر چا چې څه په وس کېدو هغه یې ورسره کول. چا به کورته بوتی او ښه ډول ډول خوراکونه به یې ورته کښېښودل....... چا به نندارتون (سینما) ته د ساتېري د پاره بوتی. خو د هوشنګ معصوم، حساس او مغموم زړه په دې ډېزونو نه خوشحاله کېدو. د فراموشۍ زارلا د دهٔ په زړه کې خپل تریخوالی نهٔ ښکاره کړی چې دی دې د مور بېلتون هېر کړي...... دهٔ هر وخت د مور په بېلتون او غم کې معصومي اوښکي تویولې.

هغهٔ د دنیا د اسرار په لټون کې بوخت فلسفي چې د دې دنیا معاملات ورته د ماشومانو لوبه ښکاري د مور په مرګ به یې خامخا له سترګو اوښکي درومي. هغهٔ ماشوم چې د ژوند پنځه سپرلي یې هم لا نهٔ لیدلي د داسي حادثې لیدلو پس څنګه به په صبر شپې سبا کوي.

د هوشنګ پلار د مال و دولت څښتن ؤ. د هېرېدلو زاریې په ختـه کې شامل ؤ....... هغه په یو کال کې خپله ګرانه مېرمنه هېره کړه، او یوه بله ښځه یې کورته راوستله......... تر کومه چې دا دویمه ښځه نه وه راغلې هوشنګ په مور پسې ډېر غمجن ؤ. نو چې کله دهٔ دا ولیدل چې د دهٔ د مور په ځای بله ښځه راغله او د دهٔ د مور ځای یې ونیوو خو د دهٔ پلار هم هغه رنګه د دهٔ سره مینه کوي نو زړهٔ یې څه ډاډمن شو.

د دهٔ دا خیال ؤ چې دا ښځه به خاص زما د مور غوندې وي. په دې به دهٔ دې ښځې ته (مورکۍ) وئیلې، او د هغه وخت په انتظار شو چې دا ښځه به هم ماته د مور غوندې بې کچه مینه راکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یـو داسـي نفسـیاتي حقیقـت دی چـي سـکه مـور د خپـل اولاد روښـانه سـباوون او خوشـحالي ګـوري........ خـو مېـره د بنزیـانو سـباوون تاریـک ګـوري......... د هوشـنګ چـي کومـه توقـع د دې دویمـي مـور څخـه وه، افسـوس هغـه پـوره نـه شـوه........ دهٔ چـي بـه څـومره دې مېـرې تـه ځـان ورنـږدې کـوو هغـې بـه هـومره د ځانـه لـري شـړلو. دهٔ د دې ښـځي د مینـي د حاصـلولو هـر ممکـن زیـار وکښـی. خـو هـر وار بـه ناکامـه شـو.......... پـه یـوه معصـوم ماشـوم کـي د یـوه پوخ انسان د فطرت د بدلولو صلاحیت چېري وي؟

یـوازې د وجـود نـاروغي انسـان نـهٔ کمـزوره کـوي بلکـه زهنـي نـاروغي هـم د انسـان پـه صحت ډېـر زیـات اثـر اچـوي......... پـه دې سـوب د هوشـنګ زهنـي رنـځ و مـلال دی د نـاروغۍ سـره مخـامخ کړی.

اوس خـــو هوشـــنګ د اول غونـــدي د لوبـــو کولـــو او خـــوش مزاجـۍ نـه لـري شـوی ؤ......... پـه کـور کـي یـې زړهٔ تنګېـدو او پـه مکتـب کـي خـو بـه سـبقونه ورباندي بـوج شـول......... پـه دې وجـه د کور او مکتب څه لري په یو باغ کي به پټ ناست ؤ.

نـر د ښـځي څخـه زیاتـه بـې وفـا وختـی........ د هوشـنګ د پـلار زیـاتره وخـت بـه د خپلـي ښـځي سـره تېرېـدو......... هغـه د هوشـــنګ پـــه زد کـــړو (تعلـــیم) او تربیـــه توجـــه ورکـــول پرېښـودو.......... دا ؤ چـي د هوشـنګ و مېـرې تـه موقـع پـه لاس ورغلـه او هغـې بـه د هوشـنګ مانـه (شـکایت) و خاونـد تـه کولـو. یـوه ورځ یـې تـر دا پـوري اوئیـل چـي دا څنګـه ماشـوم دی چـي تـر اوسـه یـې مـور نـهٔ ده هېـره کـړې............ بـس نـوره زهٔ لـه دهٔ بېـزاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـوم.......... زهٔ د دهٔ پـه زګېـروي د دې کـور خوشـحالۍ نـه شـم بربادوه ولی.

پـلار بایـد چـي دی پـه مینـه پـوه کـړی وای خـو سـر لـه هغـه نـه یـې پـه دهٔ مـخ راواړلـو او خبښـم یـې ورتـه اوکـړو.......... د ماشـوم زړهٔ معصـوم دی ځـه د ډېـري جـوړ خـو نـهٔ دی......... د پـلار سـختي دی دې تـه مجبـوره کـړی چـي کـومي خبـري دهٔ پـه زړهٔ کـي سـاتلي وې هغــه یــې لــه خــولې ځخــه راویســتلې او ړډ بــډ یــې پــلار تــه مــخ راواړوی او ورتـه داسـي ګویـا شـو چـي! کلـه چـي زمـا مـور ژونـدۍ وه نـو تـهٔ کلـه هـم لـه مـا ځخـه خفـه شـوی نـه وې. او اوس چـي زمـا مـور مـړهٔ ده نـو تـهٔ هـر وخـت لـه مـا خفـه یـې......... اوس خـو تـا لـه مـا سـره مینــه کــول هــم پرېښــي ده......... ماتــه د خــوراک د پــاره د وچــي ډوډۍ تـوکړې راسـېړي....... زمـا جـامې ځیـري شـوي دي، او تـهٔ لـږ هـم دا فکـر نـه کـوې؟ زهٔ چـي ځـومره د نـوي مـور سـره مینـه کـوم دا هغــومره مــا لــري شــړي....... زهٔ چــي کلــه د هغــې و لــور ننوکۍ تــه ورنــږدې شــم هغــه مــا لــه دې کــاره را وګرځــوي.......... بیــا هــم تــهٔ ماتــه بــد رد وایــې....... لــه ډېــره غمــه د هوشــنګ پــه سـترګو کــي اوښـکي ښـکاره شـوې........ لـه ډېـره غمـه یـې پـه سـترګو کـي د اوښـکو پـه ځـای وینـي راغلـې....... هغـه شـپه دهٔ ډېـره نـاکراره تېـره کـړه......... داسـي لکـه چـي پـه سـکروټو یـې تېـره کـړې وي..... سهار ته یې ډېره سخته تبه وه.

یــوه میاشــت پــر بســتره پــروت هوشــنګ د نــاروغۍ ســره د جنـګ کولـو طاقـت بیلـو......... او یـوه ورځ چـي د سـهار سـترګه غوړېدلـه هــري خــوا تــه ګلونــو د شــبنم پــه اوبــو غســل کــړی ؤ، دلتــه پــر بســتره پـروت هوشـنګ د تـل د پـاره خپلـي نیمـي سـترګي پټـي کـړې.......

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه معصومه غوټۍ چې اوس به ګل کېده او د سپرلي په رنګینو بڼه ښکارېده د تل د پاره و شو کول شوه.

ماسپښين هو شنګ د مور په څنګ کي خاورو ته وسپارل شو چېري چي هغه د تل د پاره د مور په غېږه کي په خواږه خوب اوده شو.

کېدای شي چي دا د دهٔ تر ټولو لوی ارمان وُ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات دروازه

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! رنګ یې داسي زېړ ؤ لکه څوک چي و زکندن ته نزدې وي...... مریمي هم خپل له لاسه ورکړی د څهرې رنګ لېري خپل منزل ته روانه وه....... د افق په ها خوا د اسمان په وسعتو کي لوېدونکی لمر د وسپني غوندي سور لکه اوس سم دستي چي د یوې بټۍ څخه راوتلې وي خپل په چاپېریال کي یې نارنجي رنګ پاشی...... د مریمي رنګ هم له ډېره کمزورۍ څه تک زېړ شوی ؤ.

لمر ډېر کرار کرار د افق په پرده کي ځان پناه کولو....... له ډېرو کلو څخه د مریمي د مخ سور والی د ویني د کمۍ له سوبه په زېړ رنګ بدل شوی ؤ.......د تهران لمر هم د مریمي غوندي د خپلي څهرې بڼه بدله کړې وه.

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! د دې د دوو کالو ماشوم د دې په غېږ کي ویده ؤ....... خوب او د مور غېږه د ماشومانو د پاره د یوه جنت څخه کم نه وي........ په کوم کي چي د دوی معصومي ارواحي له دنیا و مافیا څخه بې غمه په ډېر اطمینان سره ارام کوي........ دا ماشوم که څه هم قېد ؤ خو ازاد ؤ.

اې د اسمانو او د مځکي پاکي فرشتو! تاسو معصومه ماشومان د دنیا د بې رحمه لاسونو څخه ساتی او په خپله پاکه غېږه کي ځای ورکوی.... مریمه به هم زر خپل ماشوم تاسو ته درسپاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مریمـه در پـه دره ګرځېدلـه! لاکـن یـوه دروازه هـم د دې د پـاره خلاصـه نـهٔ شـوه......... د یـوه رحـم دل انسـان هـم لـه دې دروازو لـه شـا غـږ نـهٔ راغـی.......... د یـوه سـخي هـم لـه دې دروازو څخـه د خېـر لاس نـهٔ راووتـی........ د هیچـا سـره دا احسـاس نـه ؤ چـي دا میـرات مـړې لـه درو ورځـو راهیسـې وږې ده او کوشـنی ماشـوم یـي هـم د لـوږې سـره پـه جنـګ دی.

د مـور زړهٔ بـه تـر کومـه د وینـو اوښـکي تویـوي؟ هغـه وړې وړې تـوري سـترګي کـومي چـي د دې د زېـړ رنـګ ښائسـت وې تـر کومه به ژړېدلې؟

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مریمـه در پـه دره ګرځېدلـه! د خلګـو دې رویـې هغـه دې تـه مجبـوره کـړه چـي اوس بـه هغـه چېـري هـم د بـل در ونـهٔ ټکـوي........ د هیچـا د کـور مخـي تـه بـه نـهٔ ودرېـږي........ اوس بـه هغـه د هیچـا د سـر درد نـهٔ جـوړېږي....... خپـل د بـې وسـی پـه غږ به د هیچا ارام نهٔ حراموي.

هغـه د شـمیران (ښـار) د دروازې سـره پـه یـوه تـړه بانـدي کښېنسـته....... واټ (سـړک) سنسـان ؤ........ ولـي چـي یـو څـوک هـم د تهـران پـه وچ ځـان خـوړنکي یـخ کـي لـه کـوره نـه راوتـی........ بـس یـو څـو بـې کـاره مـزدوران د ښـار د دروازې سره د واټ و غاړې ته ناست د لمر د لوېدو خوني منظره یې کتله.

اوس چـي ورځ ختمـه او ماښـام پیـل شـو، نـو دوی هـم مخـامخ چینکـي هوټـل تـه ننوتـو...... د هوټـل پـرده هـم رایلـه شـوه........ د امیـد اخـري تړون هم مات شوی او د ژوند اخري دریچه هم بنده شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژمــي ځلوېښــت ورځــي تېــري شــوي دي........... پــه دې ځلوېښت ورځو کي د يــوې دقيقــې د پــاره هــم مريمــه و انګېتهی تــه نــهٔ وه کښېنســتلې......... د دې پــه وجــود کــي چــي د ځــوانی کــوم حــرارت ؤ دا پــه هغــه بانــدي ژونــدی وه....... اوس هغــه حــرارت هــم په سړېدو ؤ......... د ژوند اخري بڅرکې هم په مړېدو وه.

کــه هغــه نــر وای نــو هــيڅ کلــه بــه يــې داســي حــال نــه وای....... هغه به په يوه هوټل يا د يو مـال او دولـت څښـتن ځـوان پـه حجـره کـي د يخــه څخــه د ځــان ژغورولــو بندوبســت کــړی وای......... خــو هغــه ښــځه وه او هغــه هــم شــل کلنــه ځوانــه ښــځه....... د چــا پــه غېــږ کــي چــي د دوو کلــو ماشــوم ؤ......... کــوم چــي د يــوې لهځــې د پــاره هــم د مــوره نــهٔ جلاکېدو......... هغــه چېــري تللــې شــوه؟ پرتــه لــه هغه منزله د کوم په لور چي دا اوس روانه شوې وه.

د ژمــي ځلوېښــت شــپې تېــري شــوي دي.......... کېــدای شي چي ځلوېښت ورځــي نــوري هــم تېــري شــي......... کېــدای شــي چــي سبا بيــا دا شــپږ ســاعته دريــه دره وګرځــي....... کېــدای شــي چــي ســبا بيــا دا دلتــه د شــميران (ښــار) د دروازې ســره پــه لــوږه او تنده ناسته د مرګ سره په جنګ وي.

خــو دا نــا ممکنــه ده چــي د الله يــو نېــک بنــده راشــي او دا خپــل کورته بوزي......... د اور څنګ ته د ژوند څنګ ته.

اوس خبــره تــردې تېــره شــوه......... تــر کومــه بــه هغــه داســي محرومه ژوند تېروي؟ تر کومه به دريه دره ګرځي؟

پــه دغــه ســوچ کــي وه چــي پــر عــين دا وخــت چــي د تهــران رنــګ هــم د لمــر غونــدي نــارنجي شــوی ؤ او د ايــران د غــرو شــاته پــټ شــوی ؤ مريمــي اخــري ســلګی ووهلــه......... دې خپــل د ژونــد اخــري ســاه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل د ژوند یادګار دوه کلن هغه معصوم ماشوم کوم چي اوس اوس ویده شوی ؤ د ژمي و یخو ځیلو ته یې وسپاری.

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! اخر یوه دروازه خو ورته خلاصه شوه....... هغه هم د جنت دروازه......... زۀ په یقین نه شم وئیلی خو په دې ضرور خبریم چي دا دروازه د نجات دروازه وه.

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! اخر په دې د حیات ابدي (د تل ژوند) دروازه خلاصه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه چمپلان وچه ډوډۍ

پرون شپه زهٔ تر ډېره ویده وم.......... ماښین ته نږدې زما سترګي خلاصي شوې.......... د لمر وړانګې زما د کوټې د دربچو د شیشو څخه خپل زېړ رنګ پاشي.......... د دروازې د پردې څخه د لمر رڼا داسي ښکاریده لکه د یوې ماه جبیني مخ چي په نقاب کي ښکاري.

د تهران د مني په موسم کي نری باد، تونـد لمر او تک شین اسمانه څخه پرته بل هیڅ یو داسي شی نهٔ ؤ چي د سهار ښائست یې پیکه کړی وای..... کله چي د سهار باد د دربچې څخه زما پر مخ ولګېدی نو د خوب تهوله سستي یې را څخه لري کړه، او زهٔ د هري ورځني کار د پاره یو ځل بیا چمتو شوم...... هم په هغه وخت لاندي په کوڅه کي یو مانوسه نارینه غږ زما تر غوږو شو

زاړهٔ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو..........

څلور میاشتي مخ کي موږ د شاه عبد العظیم په باغ کي ناست وو....... زموږ یو ډېر محترم ملګري ته عجیبه غوندي خیال راغی، هغه وئیل چي که چېري موږ اته واړه ملګري په یوه محفل کي راغونډ شو نو ؟ دې خیال ته زهٔ په دې عجیبه وایم که زموږ رنګه دوه ملګري هم سره کښېني نو بـه سم د لاسه جنګ پېل شي.

دا داسي چي دوه لیکوالان یو ځای نهٔ شي کښېنستی........ د هر یوه خپله عقیده وي.......... خیر هغه ورځ خو په خیر تېره شوه ولي چي په موږ کي دري غیر کسان ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغو کې یو نومـوړی شاعر عتیق ؤ. دویم شهناز مطرب (سازنده) ؤ او دریم سیماګر انځورګر ؤ، چې په برش به یې په مړو کې هم ساه اچوله. ظاهره خبره ده چې چیرې اته فنکاران چې په هغو کې څلور لیکوالان او شاعران وي په هغه مجموعه کې به څهٔ څهٔ خبرې نهٔ کېږي.

د ډوډۍ وروسته خدائ خبر چې څهٔ خبره وشوه چې زما او زما د افسانه نګار ملګري دوست علي نامق تر منځ یو بحث وخېژل شو.

د نامق عقیده دا وه چې پر انسان چې څه تېرېږي هغه د خالق او فطرت له سوبه کېږي.

زما عقیده دا وه چې اخلاق او د ژوند اساس پر تربیه باندي اړه لري........ موږ دواړو ببخي ډېري خبري وکړې. مسلسل نیم ساعت موږ خپل او د نورو ملګرو مازغه خوړلو، خو هیچا هم پر ځان بده نه ولګوله. ولي دوی په دې پوهېدل چې دوی هم دغسي کوي.

نامق هر قسمه دلائل اووئیل خو زهٔ خپل په خبره وچ ولاړ ټکي په ټکي مې د دهٔ د دلائلو ځواب وئیلو، اخر موږ په ډېرو خبرو کولو ستړي شو او زموږ د بحث هیڅ فیصله نه وشوه........ موږ دواړو تر منځ دا شرط کښېښودی که په موږ کي هر یوه خپله خبره سپینه کړه نو دا بل به و ټولو ملګرو ته یوه پر تکلفه مړۍ (دعوت) کوي.......... د خوند خبره خو دا وه چې په موږ دواړو کې هر یو ته دا یقین ؤ چې شرط به هغه ګټي.......... ټول لیکولان دغسي وي........ هغه ته خپله رایه بالکل سمه ښکاري او د بل رایه ورته کمزوره ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په دغه ورځ ما ځیګر موږ په بس اډه کې ناست وو.......... ګېرچاپېره د خلګو رش وو.......... ټول خلګو موږ ته داسي کتل لکه چي دا فنکاران یا ادیبان د بلي دنیا انسانان وي.......... هو هغو خلګو ته دا حق ؤ چي هغوی موږ ته دغسي اوګوري.

موږ په خپله ګپه لګیا ؤ.......... ما وئیل چي د فردوسي غوندي طبعي او فصیح اشعار بل هیچا هم نه دي وئیلي.......... خرم، هومر ته ترجیح ورکوله.......... د عتیق صاحب بیا دا رایه وه چي کله چېري موږ د پشکن د شعرو مطالعه اوکړو نو دا به څرګنده شي چي د هغه کلام بهتر دی.......... رامس بیا د وکټرهیوګو د اسلوب څخه متاثر ؤ......... د نامق بیا دا خیال ؤ چي په دې ټولو استادانو کي یو هم د امرا، والقېس پوري نۀ شي رسېدی.......... شهناز بیا خپله سارنده راخستې وه او وئیل یې چي د بهېتوون غوندي سندرغاړي په خپل غږ کي د شاعرانه افکارو ترجماني کړې ده.......... سیماګر انځورګر بیا د خپلي دنیا د تخیل په عقیده کي وئیل چي د انساني احساساتو او جزباتو ترجماني کروز په خپل لاس جوړشوو فنپارو کي څرګنده کړي دي. هغه د خپل فن له کبله و کمال ته رسېدلی دی.

دغه خبري رواني وې چي زما سترګي په یو خبر غوښتونکي (فقیر) باندي ولګېدې.......... چي څیري جامي په غاړه د یو کور د دروازې په پایو (سیړۍ) ناست ؤ.......... هم په هغه وخت زما په خیال کي یوه داسي خبره راغله چي ما فردوسي، هومر، پشکن، وکټرهیوګو، امرا، والقېس،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهېتــوون او کــروز مــي د خپلــو ملګــرو څخــه را خــلاص کــړو.......
ما پر ملګرو غږ کړو چي محترمو زۀ خپل کار پېلوم.

کوم کار؟

ولــي هغــه شــرط؟ څنګــه نــامق صــاحب تــۀ فقــر تــه د دنیــا ذلیلــه پیشه وايي او دا د انسان لویه بدبختي نه بولې؟

زما له بخته په دې موقع نامق انکار نه او کړو.

ماورتــه اووئیــل کــه خبــره داوي نــو زۀ هغــه مخــامخ ولاړ فقیــر دلتــه راغــواړم او ســتا مــخ تــه پوښتنه ځینــي کــوم.......... تــۀ یــې ګــوره هغــه بــه دا ذلیلــه پیشــه پرېــږدي او بیابــه د نــۀ کولــو قــول هــم راسره کوي.

نــامق پــه زوره پــه خنــداکي داســي راتــه وکتــل لکــه د هغــه پــه خیال چي ما شرط وبایلو.

زمــا پــر خپــل ځــان دومــري بــاور ؤ ځکــه مــا د هغــه خنــدا تــه توجــه نــۀ کــړه ورا و ورتــه اومــي وئیــل کــه مــا دا ثابتــه نــۀ کــړه نــو زمــا نــاکــامي د نــامق د کامیــابی ثبــوت دی........ هغــه بــه د فقیر څخــه هــیڅ قســم پوښتنه نه کوي.

مــا او نــامق هغــه فقیــر تــه ورغلــو او هغــه مــي د ځــان ســره دلتــه راوســتو........ما د هغــه ســره تقریبــاً شــل یــا پنځــه ویښــت دقیقــې خبــري وکــړې......... زمــا خبــرو او منطــق هغــه قائــل کــړو........... مــا هغــه تــه څــه اووئیــل دا ډېــرا وږد بحــث دی. زۀ ســتاســو دښــمن نــۀ یــم چــي ســتاســو مازغــه اوخــورم......... تاســو یقیــن وکــړی چــي مــا هغــه فقیــر څنګــه لــه دې کــاره راوګرځــوی.......... هغــه پــه خپلــه اقــرار وکــړو چــي دا خــو ډېـــره ذلیلــه پیشـــه ده.......... ډېـــره ســـترې او بـــې شـــرمه دنـــده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده..........لـه سـهاره تـر ماښـامه د هـريـوه مـخ تـه لاس غـزول د چـا پـه وس دي.........کـه ماتـه اوس اوس دوه تومنـه (د ايـران روپـی) پـه لاس راشـي نـو زۀ بـه يـوه عزتـداره پيشـه پيـل کـړم..........زۀ بـه د کبـاړ کار پيل کړم.

مـوړ هغـه تـه دوه تومنـه ورکـړې......... هغـه سـم د لاسـه بـازار تـه ولاړی او يـو غټـه ټـوکرۍ يـې واخسـته......... څـه قـران (د ايـران پيسـې) يـې د مـخ پـه جېب کي واچـولې او د ښـار پـه کوڅـو کـي پـه دې نارو سر شو!

زاړۀ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو...............

محمـد علي د دې کبـاړ والا نـوم دی......... هغـه زاړۀ چمـپلان وچـه ډوډۍ او نـور داسـي د کبـاړ څيزونـه اخلـي او خرڅـوي يـې......... هـره ورځ....... دا د دۀ کـار دی...... دا سلسـله نـۀ ختمېـدونکي سلسـله ده.......... هغـه هـره ورځ زمـا د کـور لانـدي واټ (سـړک) تـه راځـي. پـه اونـۍ (هفتـه) کـي يـو وار زمـا د سـلام د پـاره کورتـه هـم راشـي........... د ټـولي اونـۍ روداد راتـه بيـان کـړي......... او پـه کومـه ورځ چـي زۀ تـر ډېـره ويـده يـم نـو د دۀ دا خوږ غږ ماله خوبه ويښ کړي.

زاړۀ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو...............

اې زمـــا ځـــوان افســـانه نګـــار ملګـــرې علـــي نـــامق صـاحب......... هغـه سـتا پـر تکلفـه مـړی زمـا نـۀ هېرېږي کومـه چـي لـه ننـه څخـه ځلـور مياشـتي مـخ کـي وه.......... خـو تـۀ زمـا پـه دې خوشـحالۍ نـه پـوهېږې کومـه خوشـحالي چـي محمـد علي د کبـاړ کار پيل کړو او د خېر غوښتوني څخه يې په خلاصېدو ماته راکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لقب

تهران یو لوی ښار دی............ ښکاره ده چې د لندن او پېرس غوندي لوی ښار نه دی.......... خو ډېر نوموړي خلک په دې ښار کي اوسېږي. چي تهٔ ځني نا خبر یې......... خو ستا بې خبري د هغه په اهمیت کي څه کمی نه شي راوستی.......... تر ټولو ښه دلیل دا دی چي اقا عاقل الدوله ډېر نوموړی شخصیت دی. او تهٔ دی نهٔ پېژني........... د دې وجه دا ده چي تهران یو ډېر لوی ښار دی.

تا خو څه د دې زمه واري نه ده اخستې چي د تهران ټول مشاهیر وپېژنې........ که تهٔ اقا عاقل الدوله نهٔ پېژنې نو په دې کي د خفګان هیڅ خبره نه ده....... په نړۍ کي ډېر نوموړي خلک شته چي تهٔ یې نه پېژنې، او که په دې کي تهٔ اقا عاقل الدوله هم نه پېژنې نو دا ستا د شان خلاف هم نهٔ ده......... بلکه تا ځان پخپله د دهٔ د لیدلو او پېژندلو څخه محرومه ساتلی دی......... خو زهٔ د دې نعمت څخه بې برخي نه یم.......... زهٔ خوش قسمته یم او تا هم په دې خبرول خپل اعزاز ګڼم.

د ناصرالدین شاه د باچهي په اخري وخت کي یو سړی حاجي علي احمد عطار هم ؤ......... کوم چي د خپل دور په مشاهیرو کي شمېرل کېدای...... په هغه زمانه کي ډپلومېسي (سفارتکاري) صرف د میرزا ملکم خان او د علي احمد عطار په برخه کي راغلې وه.......... هغوی دا حق درلود چي په غټو خلګو کي شمار شي.......... که څېري دوی نن وای نو په زرګونو سیاست مدارانو کي به د څراغ په څېر وای......... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی و مخ ته بـه د نورو اهمیت نهٔ وای......... خو په هغه وخت کـي دی په شـهرت کـي یکـي یـوازې ؤ نـو د شـهرت ځلېد ونکی تـاج د حـاجي علـي احمـد عطـار پـر سـر کښېښـودل شـوی ؤ......... د دهٔ هغه کندې سرهٔ ډېره د خلګو د توجه مرکز وه.

د حـاجي علـي احمـد عطار سـره پـه ژونـد کـي درې ځیزونـه وو.......... یـو عظـیم شـهرت........... دویـم دکـان عطـاري (دعطـرو دکـان)......... او دریـم د دهٔ چالاکـه او باهوشـه زویـي کـوم چـي پـه هغـه ورځـو کـي پـه عبـد الله ګنجـا (عبـد الله پـک) مشـهوور ؤ............. خـو پـه سـوکه سـوکه پـر مختـګ سـره پـه اقـا عاقل الدوله مشهوره شو.

دا خبـره رښـتیا ده چـي پـلار مشـهور وي نـو زویـي بـه هـم خامخـا شـهرت مونـدي. پـه دې وجـه حـاجي علـي احمـد عطـار کـه کلیـات ملکـیم او مقـالات حبـل المتـین پـه یـاد زدکـړي وو خـو د ژونـد لویـه ارزو یـې د زویـي تربیـه وه.......... کـه تـهٔ وای نـو پـه دې بـه مایوسـه شـوی وای او پـه زړهٔ کـي بـه دي وئیلـي وای چـي دا نـا ممکنـه ده چـي عبـد الله پـک دي اقـا عاقـل الدولـه شـي........ خـو دهٔ دا کـار تـر سـره کـړی........ دی مشـهور شـو. او تـر دا انـده چـي ما او تا یې نن د شهرت تذکره کوو.

د دا حـاجي علـي احمـد عطـار کنـدې ډېـره کـټ مـټ د اوزې سـره مشـابهه وه......... پـه دې وجـه الله پـاک عقـل هـم د دې حېـوان پــه شــان ورکــړی ؤ........ د دې عقلمنــدی کرشــمه وه چــي دهٔ د زویـي د پـاره د شـهرت لارډېـر ژر ومونـده......... عبـد الله پـک یـې پــه مدرســه کــي داخــل کــړو......... دا دهٔ د شــهرت اولــه ورځ وه......... پــه هغــه وختــو کــي پــه مدرســو کــي بــه د هوشــیارې قابلیـت او شــهرت طلبــی تربیــه ورکــول کېــده.......... پــه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوب عبد الله پک په مدرسه کې د اولي ورځې څه د هوشیارۍ او چالاکۍ و کمال ته ورسېدو.

د مدرسې مهتمم یا ناظم په هغه خوش قسمته خلګو کي ؤ څوک چې د کیمیا په علم کي ماهر ؤ.......... دهٔ به د فطرت بشرٰی (د سونې په څیر زیړ کانې، تانبا) د مسو څه سونا جوړوله......... چنانچه هغه د حاجي علي احمد عطار څخه عبد الله پک واخست او د څو کلو پس یې یو خراف سخن ساز(شاعر)، باهوښ دکار او تربیه شوی ځوان ورکړ..........

هغه کامل استاد و ځوانانو ته به یې د سفارتکارۍ او زمانه سازۍ درس ورکولو.......... او دې څیز د ژوند هره لار خلاصوله.......... د ډېرو ځوانانو د پاره دا لار خلاصه شوې وه په هغو کي یو عبد الله پک هم ؤ.

اخر مدرسې خپل سعادت ښکاره کړی......... د دې لارې اول منزل د څلورو سوو کسانو د مرکزي جومات (مسجد) تحریک ؤ......... او دویمه مرحله د بهارستان او د جومات د سپه سالار حمله وه.......... پر دې لاره تلل دی و هغهٔ سعادت ته ورسوی کوم چې د دهٔ د پلار ارمان ؤ.......... حاجي علي احمد عطار په (۱۳۲۴)هـ کي په یوه خاص موقع په حق ورسېدی.

د دهٔ په ګلستان کي و اول ګل ته لاس ور واچول شو........ تهٔ او ګوره څنګه ښائسته ګل ؤ.......... یعني په دغه کال د جمادي الاخر په میاشت کي د دهٔ پر لمن د وینې یو څاڅکی ولګېدی......... اوس دا نهٔ وه معلومه چې دا د کوم بدبخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینـي ځـاځکي دی.......... د بهارسـتان و مـخ تـه ډېـر بـې ګنـاه خلګ د توپک تر ګولیو ایستل شوي ؤ.

عبد الله پـک چي پـه دا ورځ عبـد الله خـان ؤ او پـه تهـران کـي پـټ ؤ، کله چي مجاهدینو تهران فتح کړو نو عبد الله خان هم د اوبو لـه ښـکمه راووت، او هغـه سـور ګـل یـې د حکومـت و واکـدارانو تـه ښـکاره کـړو........... د دې وطـن وګـړي ډېـر قـدرمن دي او فـوراً یـې د ازادی د شـهیدانو نومونـه پـه ډېـر افتخـار سـره پـه دوتـرو پـه کاغذو کي ثبت کړو.

د عبـد الله خـان نـوم یـې هـم د دولـت د نوکرانـو پـه سـرلیک کـي اولیکلـو....... کلـه چـي د وزارت قـانون چـوکۍ تشـکیل شـوه نـو یـو سـورپـوښ چپړاسي یـوه لفافـه پـه لاس کـي چـي پـر هغـه بانـدي د وزارت داخلـه نخښـه جـوړه وه د مرحـوم حـاجي علـي احمـد عطـارپـه محله کي د اقا عبد الله خان مجاهد پته معلوموله.

خـدای خبـر اقـا عبـد الله خـان څنګـه پـه لاس ورغـی.......... یـوه شـانداره چـوکۍ کومـه چـي د چـارمغز د لرګیـو څـه جـوړه پـه وزارت خـانې کـي د دۀ پـه انتظـاروه او د معـاون د پـاره یـې دۀ تـه دا چـوکۍ ورسـپارلې وه.......... داسـي هغـه سـورګـل پـه یـوه تـرو تازه میوه کي تبدیل شو.

د وزارت خـانې و مېـز تـه مخـامخ پـه چـوکۍ ناسـت اقـا عبـد الله خـان پـه دې سـوچ کـي شـو چـي د انسـان د ژونـد هـم دوې برخـې وي.......... یـوه هغـه زمانـه کومـه چـي د کامیـابۍ پـه لار سـهي عمـل وي او دویمـه هغـه زمانـه پـه کـومي کـي چـي پـه زحمـت او مجاهـدې سـره فائـده لاس تـه راوړل کېـږي........... پـه اولـه مرحلـه کـي مـي د فسـاد او بغـاوت مراحـل تېـول تـر سـره کـړو.......... اوس نـو موقـع پـه لاس راغلـې ده چـي لـه دې څخـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټهٔ تر لاس کړم او خپل سبا وون محفوظ کړم....... او س هغه وطن، ازادي، قرباني، فرار، زحمت او مشقت ټول و خدای ته وسپاره او دا څو ورځي په راحت کي تېري کړه.

تهٔ خبرېږې چي د کوم انسان ژوند په ارام او راحت کي تېر شي نو ډېر لوی غنیمت دی.......... بیا هغه وخت نهٔ راګرځي او تاریخ دغهٔ ورځي هېري کړي. ځکه نو ماته هم اجازت راکړه چي زهٔ هم د نورو مؤرخینو په شان اقاعبدالله خان پر خپل حال پرېږدم هغه دي د خپلي نوي عهدې څخه ګټه تر لاسه کړي لاکن یوه نکته شته چي هغه زهٔ نهٔ شم پټولی.......... هغه دا چي د هري زمانې یو بدلون وي........... انسان چي تر کومه وخته پسمانده وي نو پسمانده وي. او کوم وخت چي دا انسان د لویي خوا ته راشي نو د دهٔ هر څیز او فعل ډېر لوی ښکاري.......... په دې وجه د انسان خپل ذاتي نوم تر هغه وخته ډېر ښه وي تر کومه چي د دهٔ کار روان وي........... په ایران کي چي کله یو انسان لوی شي نو بیا د دهٔ ذاتي نوم د پاره یو قالب جوړ کړل شي چي په کوم کي د دهٔ بزرګي راشي.......... په دې قالب کي تر لقب ښه څیز نهٔ شي کېدای.

یو سړی چي صرف د وزارت خانې معاون وي هغه تش په نامه قناعت نه کوي. لقب د هغه ضروت وي او هغه هم داسي لقب چي د اسم با مسمیٰ نه وي. داسي لقب چي مصداق ولري. داسي خو هم نه شي کېدای چي یو بزدل سړي ته موږ د بهادر الدوله لقب ورکړو.......... که موږ ورته او ګورو نو د اقا عبدالله خان د پاره د عاقل الدوله لقب پرته بل لقب نه ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـا ولیـدل چـي حـاجي علـي احمـد عطـار څـومره عقلمنـد سـړی ؤ....... هغـه پـه څنګـه هوشـیاري سـره عبـدالله پـک پـه څـو کلونـو کـي دننـه دننـه اقـا عاقـل الدولـه کـړو.......... وزیـر د عبـدالله خـان د پـاره د اقاعاقـل الدولـه د لقـب سـفارش دربـار شـاهي تـه ورلیږلـی ؤ او څـو ورځـي پس د لقـب پـه خوشـحالۍ کـي د اقاعاقـل الدولـه پـر کـور د وزارت خـانې دعـوت ؤ.......... لاکـن خلـک لـه دې رازه نـه ؤ خبـر چـي د ژونـد پـه هـر څیـز کـي نـر او ښـځه، مهمـل و مسـتعمل، اصــل و نکــل، جزکــل طبعــي و مصــنوعي یــو فطــري عمــل دی........ هیـڅ یـو داسـي څـوک نشـته چـي د هغـه همـزاد نـه وي او څـوک چـي بـزرګ او د لـوړ سـپېڅلي عمـل خاونـد وي نـو پـه طریقـه کــي بایــد اول ســړی د هغــه همــزاد شــي......... د لقـب لمـن هـم دومـره پراخـه ده چـي یـو انسـان دې پـه خپـل لقـب کـي یـو عـدد منفـرد نـوی لقـب اختیـار کـړي دا بالکـل ناممکنـه ده......... کېـدای شـي چـي د دهٔ هـم همـزاد وي او عاقـل الدولـه د چـا کـم نـه دی چـي د دهٔ شـریک لقـب بـه نـه وي......... لاکـن بـد بختـۍ دی د بدمرغـه سـړي شــریک کــړی......... پــه دې کــي د دهٔ څــه لاس خــو نــه ؤ....... بلکـه دا د دهٔ د طبیعـت او فطـرت قصـور ؤ چـي د ټولـو بزرګـانو څخـه یـې حسـد او بغـض درلـود او د خپـل حسـد یـې مختلـف انځورونـه جـوړول......... پـه دې انځورونـو کـي یـو انځـور هغـه دی چـي د هغه په هکله دا مشهوره دي چي

که صعود ے بنو دکش نہ ہبو مل ے زپ ے است

یعنـي د اقاعاقـل الدولـه شـریک لقـب یـو داسـي شـخص ؤ چـي بالکـل د دې بـرعکس او ضـد ؤ.......... یعنـي هغـه شـخص چـي کلـه هـم دومـره اوچتـوالي تـه نـه ؤ رسـېدلی هغـه هـم پـه دې چـي هغـه په تهران کي جعلي سکې او کاغذونه جوړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ملک کې د ذریعه معاش یوه خاصه پیشه نشته.......... په دې وجه خو د خلګو سره بله لار نشته پرته له دې د جعلي سکو او کاغذو جوړول.

د پولیس په دوتر کې د القاباتو فهرست نه ؤ.......... په نړۍ کې همېشه په شهرت اعتبار کېږي.......... په دې وجه یوه شپه اقاعاقل الدوله خپل د کور په یوه کوټه کې چې هغه د دهٔ خواب ګاه وه ویده ؤ.......... نابیره یو جګ ځوان ورد ننه شو او کوتوالي ته یې د تللو ورته اووئیل.

د دې خبرو خلاصه دا ده چې اقا عاقل الدوله دوه دېرش (۳۲) ورځې په کوتوالۍ کې بندي ؤ.......... لاکن د دهٔ روح یې د ازادۍ د تهمت څه مجروح کړه.......... د دې مقدمې څخه خلاصون څه اسان نه ؤ.......... نهه سوه څلرویشت (۹۲۴) روپۍ پر مقدمې ولګېدې او دوه دېرش (۳۲) ورځې یې په بندي خانه کې تېرې کړې.

اقاعاقل الدوله دا اعتراف اوکړو چې زما په زهن کې هغهٔ ورځ دهوکه راغله په کومه ورځ چې ما دا لقب اختیار کړ، او که تاسو اووینې چې اقاعاقل الدوله یوه ورځ د خپل لقب څخه استعفیٰ ورکړه نو تاسو په تعجب کې کېږۍ مهٔ او دا استعفیٰ د دهٔ کم عقلي مهٔ ګڼې.......... د دهٔ په مازغو کې اوس هم لطیف فکرونه شته.......... صرف رسماً له دې دستبرداره کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینځه

د شپې........

دېرش کلنه وارکا په کراره کراره ځانګو ځنګوي چې په هغه کي یو ماشوم پروت دی. دا په کراره غبږ هغه ته الله هو وایي.

الله هو للو للو، خوب دي درشي په لېمو......ویده شه لالیه ویده شه، زه ګوره تاته الله هو وایم.

ځانګو ته مخامخ یو شین څراغ بل دی او په کوټه کي په رسۍ باندي تور پتلون او یو څو کوچني کوچني قمیصونه راځوړند دي چې د هغو اوږده اوږده سوري پر وارکا او ځانګو باندي نښلي.

د څراغ د بتۍ د رڼا د خوزېدو سره دا سوري هم په اتڼ اخته شي. لکه چې په تند باد کي چې پاڼي په رپېدو شي.

په کوټه کي یو داسي بې خونده بوئ خور دی لکه چې د ګوبي ښوروا یا دا کوټه د موڅي دکان وي.

ماشوم په ژړا دی....... هغه هم داسي په ژړا لکه د ډېري ژړا پس خپله پاته ژړا برقراره ساتي او هغه هم نه ده معلومه چې کله چپ شي.

خوارکۍ وارکا ته خوب ورځي........ سترګي یې له خوبه ډکي دي..... له خوبه سر وربا ندي زړېږي....... په مغزي یې هم ډېر سخت درد دی..... دومره وس نشته کي چې خپلي سترګي یا شونډي وخوځوي........ سترغړي یې له ډېره ناخوبۍ د مخ په کاسه کي ننوتلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله هو للو للو، ستا بلا په لويو غرو........ويده شه لاليه ويده شه.

چمچماران په يو داسي بېسوره راګ کي مصروف وو چي ټول ماحول يې په سر اخستی ؤ.

د ځنګ د کوټې ځخه د ښېستن او د هغه د مېرمني د خراري غږ هم تر وارکا رارسېدی......... د ماشوم ځانګو په يوه غمجنه غږ غږېدله....... دې ټولو غږونو يو تسکين بخښونکی راګ جوړ کړی ؤ........ هم د هغو خلګو د پاره چي په خواږه خوب پر خپلو بسترو پراته وو....... لاکن په دې وخت کي دا راګونه ډېر تکليف ده ښکاره کېدو......... هغه په دې وجه چي په دې راګو کي د وارکا ويدېدل يقيني ؤ.

که خدای مه کړه، خدای مه کړه وارکا ويده شوه نو د دې ښېستن او د هغه ښځه به د دې هډونه ورمات کړي.

د څراغ رڼا بيا په نڅا شي........ د دې په تته رڼا کي اوږده اوږده سوري په حرکت کي راشي کومي چي د وارکا د سترګو نيم خوابي او د سترږي دماغ په مخ کي په ګرد کي پټ انځورونه ښکاره کوي. اوس د دې په سترګو کي په ګرد کي پټ دا انځورونه د يوې توري وريځي شکل اختيار کړي کومي چي په اسمان کي د يو بل پسې په ګردش کي وي......... نابيره تېز شمال راشي او دا ټولي وريځي سره ګډې وډې کړي. اوس وارکا د کيچړه ډک واټ (سړک) ويني چي پر غاړه يې د صبر وني قطار در قطار ولاړي دي او د هغو په منځ کي خلګ پر ورږو بوجۍ اخستي ډېر په ضعيف انداز روان دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په هغه وخت دا ټول خلک سره د خپلو بوجیو په دې کیچړ کې ولوېږي.

تاسو ولي وغورځېدی؟ ....وارکا د دې خلکو څخه پوښتنه اوکړي.

هغوی ځواب ورکړي چي ! د ویدېدلو د پاره.

د دې خبري سره سم هغوی ټول په خواږه خوب ویده شي...... بلي خوا ته کارغان او ګورګوتان (چیل،د باز په شان مرغه) د برق (بجلۍ) پر تارو ناست د ماشومانو غوندي پر دې خلکو باندي نارې وهي.

الله هو للو للو ، ویده شه لالیه ویده شه............. وارکا د ځان سره زمزمه کوي او هغه خپل وجود په یوه کیږدۍ کي اووینې چېري چي د دې مرحوم سپین ږری پلار پر مځکه پروت له درده یې زګېروی خېژي.

دومره درد چي له خولې څه یې تش اف، اف، اف خېژي.

د دې مور پلیو ګیویا په کور کي نشته............ هغه تللې ده او ښښتن ته حال ورکوي چي یا فین مري.

ډېر وخت اوشو ترا وسه نه ده راغلې باید چي په دومره وخت کي هغه راغلې وای.

وارکا انګېټۍ ته نږدې ناسته د پلار زګېروی اوري......... هم په هغه وخت د کیږدۍ څه دباندي د موټر غږ راشي......... یو ځوان ډاکټر کیږدۍ ته راننوزي......... د تیارې په وجه د هغه مخ سم نه معلومېږي......... وارکا د ډاکټر صرف دا الفاظ واوري چي ! رڼا جوړه کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پليوګيويا د مومباتۍ پسې ګرځي........ يوه دقيقه په دې انتظار په ډېره خاموشۍ تېره شي........ دفعتاً ډاکټر خپل د جيبه څخه مومباتۍ را اوباسي او روښانه يې کړي.

محترمه داهم داسي روښانه پرېږدی زۀ اوس راځم.......پليوګيويا ډاکټر ته دا خبره اوکړي او له کيږدۍ څه دباندي اووزي.

د مومباتۍ کوچنۍ ټوټه له کيږدۍ څه دباندي پيدا کړي او را يې وړي.

نابيره د يافين سترګي رڼې را اوخېژي لکه هغه چي د ډاکټر او کيږدۍ پرته يو بل خاص څيز ويني.

محترمه په کومو سوچونو کي يې ؟ له کومه راهيسې په تکليف يې ؟ډاکټر له دۀ څخه پوښتنه وکړه.

ډاکټر صاحب ! زۀ مرمه ....زما وخت رانږدې دی........ لږ سات پس به زۀ له دې ژونده خلاصېږمه.

بد مرغه خبري مه کوه....... موږ دا يو ستا درملنه کوو.

په دې ښه عمل موږ غريبان ستا مننده يو........ داسي معلومېږي لکه مرګ چي راشي او بيا له دې څخه ځان بچول....
؟؟

ډاکټر تر نيم ساعت پوري د يافين د کتلو وروسته ورته اووايي چي دا قصه زما تر وسه تېره ده....... تۀ داسي وکړه تۀ لوی روغتون ته ولاړشه...... هلته ستا درملنه کېدای شي...... زر ځه...... اول هم ډېر ناوخته شوی دی....... داسي نه چي د روغتون زمه واران ويده وي. .... خير ته د دې غم مه کوه ...... زۀ يوه پاڼه درليکم........ اورې که نا ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه ډاکټر صاحب .... خو دی دومره لېري څنګه په پښو ولاړ شي؟ زموږ سره داسي رېړۍ (کراچۍ) هم نشته .... پلیو ګیویا دې ځوان ډاکټر ته په عاجزۍ سره اوواییې.

تاسو هیڅ غم مه کوی...... زۀ ستاسو څښتن ته وایم هغه به تاسو ته د اس ټانګه راولېږي.

د ډاکټر د تلو سره سم مومباتۍ هم مړۀ شي.

بیا هغه د اف،اف غږ تر غوږو شي...... نیم ساعت پس و کیږدۍ ته نزدې د اس ټانګه اودرېږي.

دا ټانګه د یافین څښتن د یافین د پاره رالېږلې وه چي هغه روغتون ته پکي ورسوي.

یافین روغتون ته تللی دی....... اوس نو ورځ هم ده.......... پلیو ګیویا پر کور نشته ولي چي هغه د یافین پوښتني ته روغتون ته تللې ده.

یو ځای د ماشوم د ژړا غږ راشي. وارکا بیا په زمزمه شي.

الله هو للو للو ، ویده شه زما لالیه............

په دې وخت کي پلیو ګیویا بېرته راشي........ په سینه د صلیب نخښه جوړه کړي او وارکا ته په ډېره همدردۍ او کراره دا اوواییې چي! تر ماخوستنه خو ډاکټرانو دی جوړ کړو خو سهار په سپېدو کي د خپله روح و خدای ته وسپارله........ خدای دي د دۀ روح ښاد لري....... هغو وئیل چي ډېر ناوخته مو روغتون ته راوړی....... په کار دا ؤ چي وختي مو راوړی وای.

د دې اورېدلو سره سم وارکا په چغو سر شي....... دفعتاً په دا وخت کي یو څوک د دې پر سر داسي وار وکړي چي د دې تندی د وني سره ولګېږي....... کله چي دا سترګي خلاصي کړي نو مخ ته ورته خپل څښتن پاپوش ولاړ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې شرمي........ ماشوم ژاړي او ته کراره ویده یې.......... پاپوش د دې خبري سره سم د وارکا په سر چپلاخه ورسره کړي.

وارکا سر وشوروي او بیا ځانګو ځنګول پیل کړي........
بیا د هغې د خولې څه د الله هو للو للو غږ راوزي.

په کوټه کي د رڼا خال او سوري داسي لکه چي وارکا ته سر ښوروي..... لږ سات پس بیا هغه تول خیالات د وارکا پر دماغ قبضه وکړي........ اوس بیا هغه د کیچړه ډک واټ (سړک)ویني چي په هغه باندي د بوجیو والا خلک په خواږه خوب ویده دي.......... د وارکا په زړه کي هم راشي چي دا هم لږ سات د دې خلګو په څیر باید چي ویده شوې وای خو د دې مور پلیوګیویا د دې سره ده......... هغه دا په مخ پوري وهي...... دوی دواړي د روزګار په لټون د ښار خواته رواني دي.

د خدای د پاره مور ته یو څه خبر راکړی........ د خدای د پاره زمور مرسته وکړی.

د دې مور و هر چا ته لاس غزوي.

ماشوم دلته راوړه....... یو مانوسه غږ د دې تر غوږو شي...... ماشوم دلته راکړه... بیا هغه غږ د دې په غوږو ولګېږي. .... تهٔ اورې که نه بدبختي جینۍ....؟

په دې غږ وارکا جسته را وغورځي. هغه دا معلوم غواړي چي قصه څه ده. نهٔ هغه واټ (سړک) شته، نهٔ د دې مور او نهٔ هغه خلک د کومو چي د دې مور خبر غوښتی..... که څوک شته نو د دې څښتنه، چي هغه هم و ماشوم ته د پیو (شېدو) د ورکولو د پاره راغلې ولاړه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارکا په دې انتظار ولاړه ده چې ځښتنه ماشوم ته پئي ورکړي نو دا به يې بېرته ويده کړي.

له دربچو څه رڼا په ګرځ کې پټه بنکاري....... په کوټه کې د جامو سوري او د رڼا خال هم په زېړ رنګ اوړي.

لږ سات پس سهار شي.

دا واخله يو يې سه...... ټوله شپه يې ژړل........ داسي معلومېږي لکه کوډي چې په شوي وي.

وارکا ماشوم په ځانګو کې پرېباسي او د ځانګو ځنګول پيل کړي..... د رڼا خال او سوري تقريباً ختمي شوي دي.،،،،،، په کوټه کې يو داسي څيز هم نشته چې د دې پر دماغ قبضه اوکړي.......... خو دا ويدېدل غواړي.

وارکا خپل سر د ځانګو پر يوه څوکه کښېږدي.......... هڅه يې دا وي چې خوب ورله را نشي.......... خو چېري..... د هغې سترګي سره ورځي او وار په وار درنېږي.

وارکا په انګېټې کې کوئله واچوه..........هغه د دروازې څه د ځښتن غږ واوري.

اوس نو وخت راغی چي وارکا د کور د کار د پاره ولاړه شي. هغه ځانګو پرېږدي او ګودام ته منډه کړي. اوس هغه لږ خوشحاله ده ولي چي د بدن حرکت د خوب غلبه کموي.

په انګېټې کې د کوئلې د اچولو پس هغه دا محسوسه کړي چي د هغې د مخ تازګي هم ورو ورو بحالېږي.

وارکا سماوار تود کړه........ د دې ځښتنه پر دې غږ کړي.

وارکا زر زر د لرګيو کوچني توکړې ماتول پيل کړي....... دې ته يې لا ترا اوسه اورنه دی اچولی چي يو تازه حکم يې ترغوږ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارکا د څښتن غټ بوټان صفا کړه.

هغه غټ بوټان را واخلي او لاندي پر فرش باندي کښېني....... په دې سوچ کي چي څومره به ښه وای چي لږ ساعت د پاره په دې غټ بوټ کي مي سر ننه ایستلی وای او لږ خوب مي کړی وای.

یو دم بوټان لوی شي او په کوټه کي و دېوالو او چت ته ورسېږي..... د وارکا د لاس څخه برش ولوېږي........ خو هغهٔ په هغه وخت سر ته ځنډ ورکړي. خپلي سترګي خلاصي کړي او په کوټه کي و هر ځیز ته داسي وګوري چي هغه د دې په سترګو کي حرکت ونهٔ کړي.

وارکا پایې (سېړی) ومینځه..... داسي خیرني پایې چي ګراک یې او ویني نو به څهٔ فکر کوي. زهٔ خو په دې شرمېږم..... د څښتني غږ یې تر غوږو شي.

وارکا د پایو (سېړیو) سره سره ټولي کوټي هم صفا کړې. د دویم سماوار د تودلو پس دکان ته منډه کړي.......... دې ته هلته ډېر کار پروت دی..... د دې د پاره یوه یوه دقیقه قیمتي ده........ تر دې به بل تکلیف ده کار نهٔ وي چي په اشپز خانه (باورچي خانه) کي و الوګانو (پټاټو) ته کښېني او هغه ریزه کوي.

د وارکا سر بیا د روند شي.......... الوګان (پټاټې) د دې په مخ کي نڅا کوي. چاړه د دې د لاسه ولوېږي.......... په دې وخت کي د دې په غوږو کي د څښتني غږ راشي چي د دې په څنګ کي ولاړه غږېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله ورځ جامې وینځل، لوښي صفا کول، ډوډۍ او کتغ پخول د الوګانو (پټاټو) د رېزه کولو غوندي تکلیف جن دی. کله کله خو له دې کاره څخه تنګه وارکا په وچه ځمکه ویده شي.

ورځ تېره شي......

د دربچو څه د تیاره لیدلو سره سم وارکا خپل د سر ټېکونه ټینګ ونسي. هغه هم لکه یو چا چې تراشلي وي. ...... اوري ....خو نئې چې ولې نه پوهېږي.

د مابنام تیارې د دې د پاره د خوب زېری راوړي. خو له بده مرغه لږ ساتپس مېلمانه راشي.

وارکا سماوار تود کړه......... د دې څښتنه په جګ غږ د دې ته حکم ورکړي.

په اصل کې سماوار کوچنی دی.......... د مېلمنو د پاره پنځه شپږ واره تودېږي.

وارکا ورشه په منډه درې بوتله بئیر (شراب) راوړه.

وارکا په دې خیال چې په منډه به خوب رانه وتښتي یوه تېزه منډه واخلي.

وارکا دودکا (د روسي شراب یو قسم) راوړه..... وارکا د بوتل د خلاصولو اوزار راوړه....... وارکا دا جامونه خو لږ صفا کړه.

خېر اخر مېلمانه هم رخصت شي.... د کوټې رڼا ګل کړي..... د دې څښتن او څښتنه دواړه د ویدېدو د پاره خپلې کوټې ته ولاړ شي.

وارکا ځانګو ځنګوه......... دا د څښتني اخري حکم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انګېټېی پـه بخـاری کـي چمچمـاران بیـا هغـه بـې سـوره راګ پیـل کـړي. د رڼـا خـال او د جـامو سـوري بیـا د وارکـا پـه مـازغو قبضـه کول غواړي.

ویـده شـه زمـا لالیـه ویـده شـه....... دا بیـا هغـه زمزمـه پیـل کـړي..... ماشـوم پـه چغـو شـي. پـه ډېـرو چغـو سـتړی شـي. وارکـا بیـا هغـه د کیچـړه ډک واټ (سـړک) وینـي. هغـه د بوجیـو والا خلـک، خپـل مـور پلیو ګیویـا او پـلار یـا فین وینـي..... هغـه دا د ګړځـه ډکـه انځورونـه ښـه پېژنـي او ښـه پـرې پـوهېږي........ خـو نیم خـوابي د دې لاس او پښـې تړلـي دي....... کـوم چـي د دې پـه زړهٔ یـو بـوج اچـوي. هغـه پـه دې نـهٔ پـوهېږي چـي دا کـوم طاقـت دی........... د دې طاقـت د لیـدلو پـه هڅـه کـي دا شـاوخوا اوګـوري.......... هغـه هـم پـه دې چـي د دهٔ لـه لاسـه څخـه ځـان خـلاص کـړي. خـو بـې فائـدې..... اخـر کـار د دې لټـون څخـه تنګـه راشي. هغهٔ د هغه وخت په لټون کي خپل ټول توان پکار راولي.

د رڼـا خـال او د جـامو د سـورو پرتـه هغـه خپـل دښـمن پیـدا کړي...... چي د دې د ژوند د سکون د لاري ازغی ؤ.

هو....... هغه ماشوم

هغه پـه خنـدا شـي چي دومره اسانه کار د دې پـه خیـال کـي اول ولي نه ؤ راغلی.

د رڼـا خـال، سـوري او چمچمـاران هـم ورتـه پـه مسـکي کـي متحرک شي.

دا خیـال د وارکـا پـه دمـاغ بالکـل قـابض شـي......... د چـوکی څـه راولاړه شـي.... بغېـر د سـترګو د رپـه یـو مهـم څیـز تـه ګوري او په کوټه کي ګرځي را ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـــه خوشـــحاله ده، او دا خيـــال د دې خوشـــحالي يـــو پـــه دوه کـــوي. ...... د لــږ ســات پــس هغــه چــي د دې پښــې او لاســونه يــې تړلي دي........ موجود نه وي.

د ماشوم د مرګه پس، خوب.....خوب......خوب

د رڼــا خــال تــه پــه مســکا شــي........ ســترګي او د لاســونو ګــوتي يــې پــه رپېــدو شــي او کــرار کــرار د ماشــوم د ځــانګو خــوا تــه روانه شي.

د ماشــوم د قتلولــو پــس دا فــوراً پــه ځمکــه پرېــوزي......... لــه ډېره خوشحالۍ په خندا شي چي اوس به په ارامه خوب وکړي.

لږ سات پس هغه په خوارږه خوب ويده شي.

د مرګ په خوب ويده شي...................

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزرګ غویی

د نیل د سیند په غاړه یو ځوان بزګر خپل غویی څروو......... د دهٔ د دې غویي سره بې کچه مینه وه......... دا غویی د دهٔ د روزۍ ذریعه او د ژوند ملګری ؤ.......... دې ځوان بزګر له لیري څو خلک اولیدل چې د دهٔ پر خوا راروان وو......... کله چې هغه نزدې راورسېدل نو دا معلومه شوه چې دوی د اوزیرس دیوتا (د لمرخدای) منونکي دي..........

کاهن (د دې عقیدې عالم) چې کله غویي ته پام شو نو د غویي خوا ته راغی.......... د هغه جائزه یې واخسته.........

غابښونه یې ورو شمارل او بیا نابېره دا راغلي خلک په سجده پرېوتو.......... بزګر چې دا اولیدلو نو حېران شو چې دا څهٔ کیسه ده؟ کله چې هغوی د سجدې را پورته شو نو یې بزګر ته اووئیل.چې!

اې ځوانه! تهٔ ډېر خوش نصیبه یې.......... د لمر خدای تاته یو بې نظیره(چې مثال نهٔ لري) نعمت درکړی دی.........

تا ته د بزرګ خدای غویي (ایبس) ملګرتیا حاصله ده.

زهٔ ستاسو په خبره نهٔ شوم پوه؟ بزګر په حېرانۍ ورته اووئیل.

مور د بزرګ غویي ایبس خبره کوو کوم چې دا وخت له تا سره دی.

لاکن د دې غویي نوم خو داسو دی.

بچیه ! په خبره ځان پوه کړه.......... تهٔ نهٔ ګورې د ایبس د تندي نور؟ د دې بزرګ غویي شجره نسب د زرپښته پس د لمر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ته رسي....... موږ له ډېره مودې راهيسې د دې پسې ګرځېدو......... اوس د خدای شکر دی چې د دۀ ديدار مو نصيب شو.

دا تاسو څۀ وايست؟ داسو د لمر د خدای اولاد نۀ شي کېدای......... د دۀ موريوه عامه غوا ده، او د دۀ پلار اوس هم زموږ په کلي کې ژوندی دی.

چپ شه بې ادبه! زما د خياله چې ځان نۀ دی دربانده ګران.........پام کوه که دې د بزرګ غويي ايبس په شان کې ګستاخي وکړه نو درته ښه به نۀ وي.

زۀ رښتيا وايم، داسو يو عام غويی دی...... تاسو خامخا دی بزرګ ګڼې.

ښه! نو تۀ په خبره سر نه خلاصوې، موږ بزرګ ايبس وتا ته نۀ پرېږدو، که د ځان خېر غواړې نو په پټه خوله له دې ځايه ولاړ شه.

د دې خبري سره سم کاهن (عالم) غويی روان کړو.......
بزګر چغې وهې چې داسو له ما مۀ بيايا ست، دا زما د روزۍ وسيله او د ژوند ملګری دی.

د ايبس غويي غوجل يې د ناوې رنګه ښائسته کړی ؤ......... د لمر خدای پخپله خپل په وړانګو د دې غوجل (چې دا وخت عبادت خانه وه) ښائست يو په دوه کړی ؤ......... د عبادت خانې عالم او نور ملا زمان بزرګ غويي ته يې غسل ورکوو.

کم بخت داسو هم په معتبره غوجل کې ولاړ داسې يې دې خلګو ته کتل لکه چې دی دا پوښتنه کوي چې............ تاسو زۀ چېري راوستم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ملازم د پیو (شېدو) ډک لګن د دهٔ په مخ کې کېښودی....... داسو ټولي پئی (شېدې) چټې (صفا) کړې.

ملازم اووئیل ! چې تو به څومره سیوک (وږی) غویی دی.............. ټولي پئی (شېدې) یې چټې (صفا) کړې.

د دهٔ ملګري په خندا کې ورته اووئیل ! چې ولې به یې نه چټوي........ نوی نوی د لمر د خدای اولاد جوړ شوی دی........... پخوانی عادت یې لا تر اوسه نهٔ دی تللی.

ملازم په سنجیدګی سره ! یاره اوس نو د دوی څخه څوک دا پوښتنه وکړي چې د غویي عبادت کول د کوم ځای عقل مندي ده.

ملګري یې ورته اووئیل چې ! ورورہ بله وار داسي خبره تر خولې ونهٔ باسې، که چا واورېدل نو خېر به دي نه وي.

ملازم بیا اووئیل ! نا یاره، دا واقعي د سوچ خبره ده........ د دې قسمه عملیاتو څخه ساده خلک خرهٔ جوړول څهٔ معنا لري؟

یو عالم دا خبري اورېدلې، هغه د دوی څنګ ته راغی او په ځواب کې یې ورته اووئیل ! چې تاسو زموږ په مصلحتونو نهٔ پوهېږی........ دا وخت نیم مصر زموږ په لاس کې دی........ لوی لوی شاهان موږ ته باج (ټېکس) راکوي.......... خبر یې دا ولې؟

ولې چې اولس توهم پرست دی......... که اولس را پورته شي، د علم رڼاوي خورې کړي، جهالت ختم کړي نو په دوی او موږ کې څه فرق؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو په دې زما خوږه ورورە دا خبري پرېږده، او لس بې وقوفه کړه، په دې کي زموږ ګټه ده.

ملازم پوښتنه ځيني وکړه ! لاکن ما خو اورېدلي دي چي کاهن اعظم (لوی عالم) په خپله د غويي د عبادت پرستۍ خاص په حق کي نه دی؟

کاهن په ځواب کي ورته او وئيل !

زهٔ په دې نه يم خبر، خو که داسي وي نو د هغهٔ مازغه خراب شوي دي........... هغهٔ بايد چي له خپلي زمه واری ځنځه لري کړل شي......... داسي خلک د مصلحت او د ملکي مفاد دښمنان دي.......... د هغهٔ ختمول به ډېر ګټور وي........... سبا جشن ايبس (د ايبس د زوکړي ورځ) دی، موږ ته پکار دی چي د بزرګ غويي جلوس په ډېر دربې راوباسو....... او لس په دهو که کي ساتل تر دې ښه کار نشته.

په ښار کي جشن ايبس په ډېر جوش و خروش سره لمانځل کېدی. سهار وختي داسو ډېر ښائسته بزرګ ايبس جوړ شوی د عبادت خانې راووت........ د عقيدت مندانو يو سېلاب پر دهٔ رامات شو........ ډېر وخت پس و جلوس ته دا موقع راغله چي هغه روان شي........ د جلوس له مخه د عبادت خانې کاهنان (عالمان) په يوه نهٔ پوهېدونکي ژبه يې ترانې وئيلې او روان وو....... په کوڅو کي د پښې ايښودلو ځای نهٔ........ د کورو پر بامونو ښځي او ماشومان ولاړ پر بزرګ غويي (داسو) باندي يې ګلان پاشل.

د داسو مالک (بزګر) هم په دې ورځ د غوا (د داسو مور) د خرڅولو د پاره ښار ته راغلی ؤ........ هغه چي دا جلوس وليدو نو د غوا سره يو پې خوا ته او درېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسو چې کله د دوی له ښنګ سره تېرېدی نو یې پر خپل مالک (بزګر) او په موریې سترګي ولګېدې........ نابېره یې وروځغاستل................ کاهنانو (عالمان) د دهٔ د نیولو ډېر کوشش اوکړ......... خو هغه د دوی په لاس نه راغی......... بزګر د دهٔ (داسو) د هرکلي د پاره ورمخ ته شو او په زګېروي یې ورته اووئیل !

تهٔ څومره بد نصیبه یې داسو ! خلک تا خپل خدای جوړول غواړي او تهٔ یې چې له ما سره مینه کوې، او پر خپل بزرګ ژوند باندي تهٔ و هغه طبعي ژوند ته ترجیح ورکوې.؟

کاهن چي کله دا واورېدل نو په چغو شو ! د دې کافر سر ور پرېکړی......... دی زموږ د خدای توهین کوي.

د عقیدتمندانو یو هجوم پر دهٔ رامات شو........ که پولیس نه وایې نو دې خلکو به واقعي دی وژلی وای.

پولیس دی د خلکو څخه خلاص کړی او تهانې ته یې راوستی.

تهانه دار ورته وئیل !

پر تا د کفر الزام لګېدلی دی، تا بزرګ غویي ته د داسو په غلیظ نوم ورغږ کړي دي.

هو ! د هغه نوم داسو دی، هغه زما غویی دی، دې خلکو زما غویی په بدماشۍ له ما څخه راوستی.

تهٔ یا د بزرګ ایبس توهین کوې......... تهانه دار په غصه ورته اووئیل.

کومه خبره چي وه ما درته عرض کړه........ زهٔ رښتیا وایم د دهٔ نوم داسو دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې کم عقله هر ځای رښتیا نهٔ وئیل کېږي.

نو تهٔ دا غواړې چې زهٔ دلته درواغ اووایم.؟

نا ! خو بیا هم تاته دا حق نشته چې د نورو خلګو مذهبي جذبات مجروح کړې.

دا نور څوک دي ؟

موږ ټول، د دې ملت وګړي.

ولې زهٔ د دې ملت وګړی نه یم ؟

څهٔ، څه دي اووئیل؟

تاسو مهرباني وکړی زما غوږي ماته ځني راکړی........ زهٔ له دې ځایه ځم.

کم عقله کله چې د ملت خبره اوشي نو د هغه څه مراد یوه خاصه طبقه، ستا رنګه غریب بزګر د ملت وګړی نهٔ شي کېدای.

بزګر یې د پولیس په حفاظت کې د کاهن اعظم (لوی عالم) په مخ کې پېش کړو............ هغه د څه سوال او ځواب پس ورته اووئیل چې !

تا د حکمرانې طبقې د جذباتو توهین وکړ........... دا تا ښه نه وکړو.

ولې زما هیڅ جذبات نشته؟

ستا خبره هم پر خپل ځای ټهیک ده......... خو تاته دا نهٔ پکار چې تا دا خلګ مشتعل کړي وای.

ښه ! نو ته غواړې چې زهٔ په څه خبر نهٔ خبر د دوی په عقیده یقین وکړم.

نا، زما ګرانه نا.......... زهٔ دا نهٔ غواړم.......... زهٔ وایم چې دا ژوند د مختلفو خوندونو څه ډک شوی دی.........
باطل د زړګونو کلونو څه د انسان په زړهٔ کې خپل ځای جوړ کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی.......... په دوی کې دومره صلاحیت نشته چې حق وپېژني.......... که څوک د دوی له مخه د درواغو پرده لرې کول اوغواړي نو دوی فوراً د هغه د سر د ماتولو پسې را روان شي...... زهٔ تا د دې ظالمانو بچ کول غواړم.......... وایه زهٔ ستا څه مدد کولی شم؟

زهٔ نهٔ غواړم چې تهٔ زما د پاره ځان و سختو ته مخامخ کړې...... بزگر ورته اووئیل.

زهٔ د دې خود فریبه ژوند څخه بېزاره شوم.......... زهٔ له مرگه نه وېرېږم.......... ولې چې وجدان او ضمیر فتح کول حقیقي ژوند دی.

د دې وئیلو سره سم کاهن اعظم (لوی عالم) خپله رسمي او روایتي چپنه وباسي او یوې خوا ته یې وغورځوي...... بزگر د ځان سره کړي او سیدها عبادت خانې ته ولاړ شي.......... کاهنان د بزرگ ایبس ترانې وایي.

کاهن اعظم (لوی عالم) پر منبر ودرېږي او په اوچت غږ خلک مخاطب کړي.

زما بچو! هغه وخت راغی چې زهٔ نن ستاسو مخ ته د زړهٔ خبره اوکړم.......... د دې خبري سره یې حکم اوکړ چې پردې لرې کړی.......... د پردو په اخوا د بزرگ غویي (داسو) غوجل وي، چېري چې نور غویي هم تړل شوي وي.......... داسو د ټولو غوایو په منځ کې پر یوه جگ ځای ولاړ وي.......... کاهن اعظم (لوی عالم) د دهٔ خوا ته په اشاره اووایي چې!

دا داسو دی.......... چې تر پرونه پوري یو عام غویی ؤ.......... او نن زموږ خدای دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـوږ تـه پکـار دی چـي د دهٔ عبـادت او کـړو او د دهٔ قـرب حاصـل کړو.

جـذباتي کاهنـانو کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) و نـورو خبـرو تـه پـرې نښـودی.......... د هـري خـوا ښخـه پـر کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) باندي رامات شول.

بزګـر د دې موقـع ښخـه ګټـه تـر لاس کـړه او د هغـه ځـای یـې ځـان اوباسو.

خو !

کاهن اعظم (لوی عالم) .... ؟

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخذات

(۱)افسانه؛ پرایه بچه......فارسي ليکوال..... جلال آل احمد.....اردو ترجمه.......بزل حق محمود............ ماخذکتاب........محرم‌راز

(۲)افسانه؛ ماں .... فارسي ليکوال........جهانګيرجليلي........اردو ترجمه.......پروفېسر قاضي فضل حق محمود (مرحوم)....... ماخذکتاب.........محرم‌راز

(۳)افسانه؛ عاشق صادق......... فارسي ليکوال.......مير جعفرحجازي..........اردو ترجمه........ پروفېسرفضل حق محمود (مرحوم).......ماخذکتاب...........محرم‌راز

(۴)افسانه؛ دم واپسي.........فارسي ليکوال......... مستوره افشار...........ماخذکتاب.........مجله‌فارسي..........ستارګان‌سياه

(۵)افسانه؛ چهان، بوره، بوتل.......... فارسي ليکوال........ علي دشتي......اردو ترجمه.......... پروفېسر فضل حق محمود (مرحوم)....... ماخذکتاب........محرم‌راز

(۶)افسانه؛ لقب........ فارسي ليکوال....... سعيدنفيسي........اردو ترجمه..... حامد حسن قادري........ماخذکتاب.......ايراني جديدافسانې

(۷)افسانه؛ خادمه.........روسي ليکوال...... چيخوف........ اردو ترجمه.......سعادت حسن منټو......... ماخذکتاب.........روسي ادب کې‌شاهکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۸)افسانه؛ مقدس ییل........فارسي لیکوال........عبدالرحمن فرامرزي........اردو ترجمه............ پروفېسرفضل حق محمود (مرحوم)........کتاب......محرم‌راز

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library